

ธรรมะภาษาอังกฤษขั้นสูง (Dhamma in Advance English)

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรพงษ์ คงสัตย์
มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตนครราชสีมา

เอกสารคำสอน

รายวิชา ธรรมะภาคภาษาอังกฤษชั้นสูง

รหัส ๑๐๑ ๔๑๔ ๓(๓-๐-๖)

บรรยายโดย...

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรพงษ์ คงสัตย์

น.ธ.เอก,ป.ธ.๔,ปว.ค.(วิชาชีพรู)

Dipl.(การสอนภาษาอังกฤษ),พร.บ.(ภาษาอังกฤษ)

M.A.(Linguistics),ปร.ด.(Cultural Science)

คณะพุทธศาสตร์ สาขาวิชาพระพุทธศาสนา

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตนครราชสีมา

พุทธศักราช ๒๕๕๘

ISBN:XXXXXXXXXX

คำนำ

เอกสารประกอบการสอนรายวิชา **ธรรมะภาคภาษาอังกฤษขั้นสูง (Dhamma in Advanced English)** เล่มนี้ ผู้บรรยายได้รวบรวมเรียบเรียงเนื้อหาข้อความเกี่ยวกับภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องพระพุทธศาสนาเพื่อให้สอดคล้องกับขอบข่ายรายวิชาที่ว่า **ศึกษาหนังสือธรรมะที่เป็นที่นักปราชญ์รจนาไว้เป็นภาคภาษาอังกฤษ** ซึ่งแสดงให้เห็นว่า ผู้เรียนจะต้องศึกษาธรรมะจากภาษาอังกฤษในรูปแบบต่าง ๆ อาทิเช่น ศัพท์พุทธศาสตร์ บทความวิชาการ เรื่องสั้นทางพระพุทธศาสนา หรือ ข้อเขียนทั่วไปที่เกี่ยวข้องกับพระพุทธศาสนา เป็นต้น อย่างไรก็ตาม ภาษาอังกฤษนั้นเป็นเรื่องที่นักเรียน นิสิต นักศึกษาไทยมีความกลัวโดยพื้นฐาน

ดังนั้น คณะพุทธศาสตร์ สาขาวิชาพระพุทธศาสนา เน้นการศึกษาวิชาการทางพระพุทธศาสนา ไม่ได้เน้นการศึกษาด้านภาษาอังกฤษจึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องทบทวนแนวคิดเบื้องต้นเกี่ยวกับภาษาอังกฤษก่อนที่จะอ่านข้อความภาษาอังกฤษที่เกี่ยวข้องกับหลักธรรมะเพื่ออ่านตีความหมาย วิเคราะห์ประโยค และ เขียนอธิบายความหลักธรรมะ เพราะอย่างน้อยผู้เรียนจะต้องอ่านตีความหมายสอดคล้องกับการสื่อความหมายที่สัมพันธ์กับหลักธรรมะได้

เอกสารประกอบการบรรยายเล่มนี้ ผู้รวบรวมเรียบเรียงได้พยายามเลือกข้อความภาษาอังกฤษให้มีความเหมาะสมกับผู้เรียนและสอดคล้องกับขอบข่ายรายวิชาให้มากที่สุดและส่งเสริมผู้เรียนสนใจต่อการเรียนรู้ภาษาอังกฤษและเชื่อมโยงกับสถานการณ์ที่ประเทศไทยกำลังเข้าสู่ประชาคมอาเซียน (AEC) ซึ่งเนื้อหาประกอบด้วย 5 สารการเรียนรู้ คือ

Title 1 : Introduction

Title 2 : Thai Monk

Title 3 : The Sangha – Becoming a monk in Thailand

Title 4 : Monk's very life

Title 5 : Children

Title 6 : Woman in Buddhism

Title 7 : Buddha's Life

Title 8 : Sila Meditation and Wisdom

อย่างไรก็ตาม เนื้อหาสาระการเรียนรู้ทั้ง 5 เรื่องนี้เป็นเรื่องเกี่ยวพระพุทธศาสนาซึ่งมีหลักธรรมะปรากฏในคำศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อให้ผู้เรียนได้อ่านและตีความหมายตามหลักวิชาการตามพจนานุกรมและความหมายตามการสื่อสารของผู้เขียนและผู้แต่งในแต่ละข้อความที่ได้นำมาเป็นเนื้อหาสาระการเรียนรู้รายวิชา ธรรมะภาคภาษาอังกฤษขั้นสูง

สำหรับระบบและกลไกการเรียนรู้ นั้น ผู้บรรยายจะดำเนินการ คือ (1) ผู้บรรยายจะพบปะผู้เรียนด้วยการพูดภาษาอังกฤษทักทายเสนอแนวคิดทั่วไปเกี่ยวกับการศึกษาและเหตุการณ์ปัจจุบันพร้อมตั้งคำถาม-ถามผู้เรียนเป็นรายบุคคล (2) ผู้บรรยายทบทวนเนื้อหาที่เรียนผ่านมาแล้วประมาณ 20 นาทีเพื่อนำความรู้ของผู้เรียนที่จดจำได้และจำไม่ได้เพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมในการเรียนรู้สาระ

ต่อไป (3) ผู้เรียนจะต้องอ่านข้อความภาษาอังกฤษในแต่ละบทที่กำลังศึกษาในชั่วโมงนั้นๆ พร้อมกัน โดยเรียกอ่านทีละรูปหลังจากนั้นจะตีความหมายพร้อมกันและสืบค้นคำศัพท์ที่ไม่รู้ความหมายแล้วจึงเริ่มตีความหมายทีละรูปๆ ประมาณ 1 ย่อหน้า (4) เมื่อจบการอ่านและตีความแล้วผู้บรรยายจะนำเสนอวิเคราะห์เนื้อหาเชิงโครงสร้างประโยคที่ผู้แต่งใช้เขียนและวิเคราะห์สำนวนที่เชื่อมโยงกับศัพท์ธรรมะและศัพท์พุทธศาสตร์ภาคภาษาอังกฤษ และ (5) มอบหมายงานให้ผู้เรียนทำแบบฝึกหัดประจำบท (Title) อีกครั้งเป็นการทบทวนสาระการเรียนรู้แต่ละเรื่อง อันเนื่องด้วยผู้บรรยายได้ทำแบบฝึกหัดประจำบททุกบท ดังนั้น เมื่อผู้เรียนได้อ่านและตีความหมายกับเพื่อนๆ และผู้บรรยายแล้วก็ต้องกลับไปทำแบบฝึกหัดในเล่มซึ่งผู้บรรยายจะตรวจเช็คของผู้เรียนแต่ละท่านตามลำดับ

สุดท้าย เอกสารประกอบการสอนเล่มนี้ ผู้รวบรวมเรียบเรียงหวังเป็นอย่างยิ่งว่า การศึกษาธรรมะภาคภาษาอังกฤษจะนำไปสู่ความสำเร็จในการเผยแผ่พระพุทธศาสนาของชาวพุทธและเป็นการรักษาไว้ซึ่งคำสอนทางพระพุทธศาสนาและนอกจากนั้น ถ้าเนื้อหาสาระการเรียนรู้ของเล่มเอกสารนี้ยังไม่สมบูรณ์ ผู้บรรยายยินดีรับข้อเสนอแนะในการจัดกระทำข้อมูลเพื่อให้สอดคล้องกับเนื้อหาสาระรายวิชาในโอกาสต่อไปและขอบคุณทุกท่านที่ให้โอกาสนำเสนอแนวคิดด้านการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษต่อนักเรียน นิสิต นักศึกษาและคนไทย.

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุรพงษ์ คงสัตย์
มีนาคม ๒๕๕๘

สารบัญ

	หน้า
คำนำ	3
สารบัญ	4
เอกสาร มคอ. 3.....	5
สาระการเรียนรู้	
Title 1 : Introduction.....	15
Title 2 : Thai Monk.....	29
Title 3 : The Sangha – Becoming a monk in Thailand.....	32
Title 4 : Monk’s very life.....	39
Title 5 : Children.....	46
Title 6 : Woman in Buddhism.....	49
Title 7 : The life of Buddha.....	55
Title 8 : Sila Meditation and Wisdom.....	80
Exercise	
Exercise 1	25
Exercise 2	26
Exercise 3	29
Exercise 4	35
Exercise 5	44
Exercise 6	48
Exercise 7	52
Exercise 8	60
References.....	83

เอกสารมคอ.๓

รายละเอียดการสอนตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตร (สกอ.)

ชื่อสถาบันอุดมศึกษา	มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตนครราชสีมา
วิทยาเขต/คณะ/ภาควิชา	คณะพุทธศาสตร์ สาขาวิชาพระพุทธศาสนา

หมวดที่ ๑ ข้อมูลโดยทั่วไป

๑. รหัสและชื่อรายวิชา ๑๐๑ ๔๑๔ ธรรมะภาคภาษาอังกฤษขั้นสูง (Dhamma in Advance English)
๒. จำนวนหน่วยกิต ๓ หน่วยกิต (๓-๐-๖)
๓. หลักสูตรและประเภทของรายวิชา พุทธศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาพระพุทธศาสนา
๔. อาจารย์ผู้รับผิดชอบรายวิชาและอาจารย์ผู้สอน บรรยายโดย... ผศ.ดร.สุรพงษ์ คงสัตย์ น.ธ.เอก,ป.ธ.๔,ปว.ค.(วิชาชีพรู้) ,Dipl.(การสอนภาษาอังกฤษ),พร.บ.(ภาษาอังกฤษ) M.A.(Linguistics),ปร.ด.(Cultural Science)
๕. ภาคการศึกษา / ชั้นปีที่เรียน ภาคการศึกษาที่ ๒ และ ๓ / ชั้นปีที่ ๓
๖. รายวิชาที่ต้องเรียนมาก่อน (Pre-requisite) (ถ้ามี) ไม่มี
๗. รายวิชาที่ต้องเรียนพร้อมกัน (Co-requisites) (ถ้ามี) ไม่มี

<p>๘. สถานที่เรียน</p> <p>มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตนครราชสีมา</p>
<p>๙. วันที่จัดทำหรือปรับปรุงรายละเอียดของรายวิชาครั้งล่าสุด</p> <p>๓๐ พฤษภาคม ๒๕๕๗</p>

หมวดที่ ๒ จุดมุ่งหมายและวัตถุประสงค์

<p>๑. จุดมุ่งหมายของรายวิชา</p> <p>นิสิตมีความรู้ความเข้าใจหลักคำสอนทางพระพุทธศาสนาภาคภาษาอังกฤษ</p>
<p>๒. วัตถุประสงค์ในการพัฒนา/ปรับปรุงรายวิชา</p> <p>เพื่อพัฒนาและปรับปรุงเนื้อหาของรายวิชาให้ชัดเจนและสอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของรายวิชา สามารถจัดการเรียนการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทำให้นิสิตมีความรู้ความเข้าใจหลักคำสอนทางพระพุทธศาสนาภาคภาษาอังกฤษและเพื่อพัฒนาและปรับปรุงหลักสูตรให้เป็นไปตามมาตรฐาน สกอ.</p>

หมวดที่ ๓ ลักษณะและการดำเนินการ

<div>๑. คำอธิบายรายวิชา</div> <div>ศึกษาหนังสือธรรมะที่ปราชญ์ทางพระพุทธศาสนาได้รจนาไว้ เป็นภาษาอังกฤษตามที่กำหนดให้</div>			
<div>๒. จำนวนชั่วโมงที่ใช้ต่อภาคการศึกษา</div>			
<div>บรรยาย</div>	<div>สอนเสริม</div>	<div>การฝึกปฏิบัติ/งาน ภาคสนาม/การฝึกงาน</div>	<div>การศึกษาด้วยตนเอง</div>
<div>บรรยาย ๔๘ ชั่วโมงต่อ ภาคการศึกษา</div>	<div>สอนเสริมตามความ ต้องการของนิสิตเฉพาะ ราย</div>	<div>ไม่มีการฝึกปฏิบัติงาน ภาคสนาม</div>	<div>การศึกษาด้วยตนเอง ๖ ชั่วโมงต่อสัปดาห์</div>
<div>๓. จำนวนชั่วโมงต่อสัปดาห์ที่อาจารย์ให้คำปรึกษาและแนะนำทางวิชาการแก่นิสิตเป็นรายบุคคล</div> <div><div>- อาจารย์ประจำรายวิชา ประกาศเวลาให้คำปรึกษาผ่านเว็บไซต์คณะ หรือ ส่วนงาน</div><div>- อาจารย์จัดเวลาให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคล หรือ รายกลุ่มตามความต้องการ ๑ ชั่วโมงต่อสัปดาห์ (เฉพาะรายที่ต้องการ)</div></div>			

หมวดที่ ๔ การพัฒนาการเรียนรู้ของนิสิต

<p>๑. คุณธรรม จริยธรรม</p>
<p>๑.๑ คุณธรรม จริยธรรมที่ต้องพัฒนา</p> <p>พัฒนาผู้เรียนให้มีคุณธรรม จริยธรรมเพื่อให้สามารถดำเนินชีวิตร่วมกับผู้อื่นในสังคมอย่างราบรื่น และเป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม โดยผู้สอนต้องพยายามชี้ให้เห็นคุณธรรมและจริยธรรมที่สอดแทรกอยู่ในเนื้อหาวิชา เพื่อให้บัณฑิตสามารถพัฒนาและบูรณาการคุณธรรมจริยธรรมกับความรู้ในรายวิชา โดยมีคุณธรรมจริยธรรมตามคุณสมบัตินิสิต ดังนี้</p> <ul style="list-style-type: none"> (๑) ตระหนักในคุณค่าและคุณธรรมจริยธรรมเกี่ยวกับความเสียสละและซื่อสัตย์สุจริต (๒) ความมีวินัย ตรงต่อเวลา มีความรับผิดชอบต่อกันเอง วิชาชีพและสังคม (๓) มีภาวะความเป็นผู้นำและผู้ตาม สามารถทำงานเป็นทีมและสามารถแก้ไขข้อขัดแย้งและลำดับความสำคัญ (๔) เคารพสิทธิและรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น รวมทั้งเคารพในคุณค่าและศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ (๕) เคารพกฎระเบียบและข้อบังคับต่าง ๆ ขององค์กรและสังคม
<p>๑.๒ วิธีการสอน</p> <ul style="list-style-type: none"> - บรรยายบทเรียนพร้อมยกตัวอย่างประกอบ - มอบหมายงานให้นิสิตไปศึกษาสืบค้นข้อความภาษาอังกฤษ แล้วนำมาเสนอในชั้นเรียน แลกเปลี่ยนความคิดเห็นระหว่างนิสิตด้วยกัน และอาจารย์ผู้สอน - ให้นิสิตเข้าทฤษฎีและหลักการตีความหมายทางคำศัพท์ธรรมะ พร้อมทั้งชี้ให้เห็นประเด็นทางศัพท์ธรรมะที่ปรากฏในข้อความภาษาอังกฤษ - เน้นนิสิตเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้ โดยให้มีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นในบทเรียน แลกเปลี่ยนความคิดเห็นภายในชั้นเรียน - กระตุ้น ชักจูงให้นิสิตเข้าเรียนสม่ำเสมอ มีระเบียบวินัย และมีความกล้าหาญในการแสดงออก และมีความรับผิดชอบต่อกันเองและสังคม
<p>๑.๓ วิธีการประเมินผล</p> <ul style="list-style-type: none"> - ประเมินผลพฤติกรรมการเข้าเรียน การให้ความร่วมมือในชั้นเรียน และส่งงานมอบหมายให้ตรงเวลา - ประเมินผลก่อนเข้าสู่บทเรียนเพื่อทราบพื้นฐานความรู้เกี่ยวกับเนื้อหาวิชา - ประเมินผลระหว่างภาคเรียน เพื่อทดสอบผลสัมฤทธิ์ของวัตถุประสงค์การเรียนรู้ - ประเมินผลด้วยการใช้แบบฝึกหัดในบทเรียน - ประเมินผลวัตถุประสงค์การเรียนรู้โดยใช้ใบงาน (Work Sheet) - ประเมินผลปลายภาคเรียน เพื่อทดสอบผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ในภาพรวม
<p>๒. ความรู้</p>
<p>๒.๑ ความรู้ที่ต้องได้รับ</p> <p>ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับคำศัพท์ธรรมะภาคภาษาอังกฤษ ประกอบด้วย</p> <ul style="list-style-type: none"> - ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับความหมาย - ความรู้ความเข้าใจโครงประโยค

<ul style="list-style-type: none"> - มีความเข้าใจเนื้อหาสาระของเรื่องราวที่ผู้เขียนนำเสนอ - มีความเข้าใจปัญหาการตีความ - มีเจตคติในการเรียนรู้หลักคำสอนพระพุทธศาสนาภาคภาษาอังกฤษ - ความรู้ความเข้าใจและความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษในรูปแบบการเขียนอธิบายความ
<p>๒.๒ วิธีการสอน</p> <p>บรรยายพร้อมยกตัวอย่างประกอบใช้สื่อประกอบ และเทคโนโลยีประกอบ มอบหมายงาน ใบงาน ทดสอบวัดผลประสงค์การเรียนรู้ ใช้แบบฝึกหัดเกี่ยวกับบทเรียน การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นภายในชั้นเรียน การเปิดโอกาสให้ซักถามภายในชั้นเรียน เน้นการสอนโดยใช้ปัญหา (Problem Base Learning) และเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (Student Center)</p>
<p>๒.๓ วิธีการประเมินผล</p> <ol style="list-style-type: none"> ๑. ทดสอบก่อนเข้าสู่บทเรียน ๒. ทดสอบวัดผลประสงค์การเรียนรู้โดยใช้ใบงาน ๓. ทดสอบบทเรียนโดยใช้แบบฝึกหัด ๔. ทดสอบระหว่างภาค และสอบปลายภาค ๒. การแลกเปลี่ยนความคิดเห็นในชั้นเรียน ๓. การแก้ไขข้อบกพร่องส่วนตัว (Personal Problems Solving)
<p>๓. ทักษะทางปัญญา</p>
<p>๓.๑ ทักษะทางปัญญาที่ต้องพัฒนา</p> <p>พัฒนาความสามารถในการคิดและการวิเคราะห์เนื้อหาวิชาอย่างเป็นระบบ ความสามารถในการนำเอาความรู้ไปประยุกต์ใช้ตามสถานการณ์ มีความรู้ความเข้าใจในแนวคิด หลักการ ทฤษฎี และกระบวนการมาใช้ในการคิดวิเคราะห์และแก้ปัญหาได้อย่างสร้างสรรค์เมื่อต้องเผชิญกับสถานการณ์ใหม่ๆ ที่ไม่เคยคาดคิดมาก่อน สามารถสืบค้น ค้นหา ข้อเท็จจริง สรุป ทำความเข้าใจได้ รวมถึงการวิเคราะห์ สังเคราะห์ปัญหา และสรุปประเด็นปัญหา พร้อมทั้งสามารถบูรณาการความรู้ในรายวิชาเข้าหลักพุทธธรรมได้</p>
<p>๓.๒ วิธีการสอน</p> <ul style="list-style-type: none"> - บรรยายพร้อมทั้งยกตัวอย่างประกอบเนื้อหาวิชา - บรรยายเชิงวิเคราะห์ให้เห็นความสัมพันธ์และบูรณาการของเนื้อหาวิชา - เปิดโอกาสให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็น และแก้ไขข้อผิดพลาดเป็นรายบุคคล - เปิดโอกาสให้ผู้เรียนศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง แล้วนำมาแลกเปลี่ยนภายในชั้นเรียน
<p>๓.๓ วิธีการประเมินผล</p> <p>ทดสอบระหว่างภาคและปลายภาค โดยเน้นการวิเคราะห์ การประยุกต์ใช้และการบูรณาการเนื้อหาวิชา การใช้ซักถาม ทดสอบด้วยใบงานและแบบฝึกหัด</p>
<p>๔. ทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบ</p>
<p>๔.๑ ทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบที่ต้องพัฒนา</p> <ul style="list-style-type: none"> - พัฒนาทักษะในการสร้างสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนด้วยกัน - พัฒนาทักษะในการสร้างสัมพันธ์ระหว่างผู้เรียนและผู้สอน - พัฒนาความเป็นผู้นำและผู้ตามในการทำงานเป็นทีม - พัฒนาการเรียนรู้ด้วยตนเอง ความมีวินัย ความรับผิดชอบในการทำงานเป็นทีม

<p>๔.๒ วิธีการสอน</p> <ul style="list-style-type: none"> - จัดกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ในการเรียนรู้ - จัดกลุ่มการเรียนรู้ - ฝึกการทำงานเป็นกลุ่ม
<p>๔.๓ วิธีการประเมินผล</p> <ul style="list-style-type: none"> - ประเมินตนเองด้วยแบบที่กำหนด - ประเมินผลพฤติกรรมการทำงานเป็นทีม - ประเมินผลจากรายงานการศึกษาด้วยตนเอง
<p>๕. ทักษะการวิเคราะห์เชิงตัวเลข การสื่อสาร และการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ</p> <p>๕.๑ ทักษะการวิเคราะห์เชิงตัวเลข การสื่อสาร และการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศที่ต้องพัฒนา</p> <ul style="list-style-type: none"> - พัฒนาทักษะในการสื่อสารทั้งการพูด การฟัง การเขียน และนำเสนอในชั้นเรียน - พัฒนาทักษะในการวิเคราะห์ข้อมูลจากเนื้อหาวิชา - พัฒนาทักษะในการสืบค้นข้อมูลทางอินเทอร์เน็ตเกี่ยวกับเนื้อหาวิชา - ทักษะการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศในการสื่อสาร เช่น การส่งงานทางอีเมล การสร้างห้องแสดงความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ - ทักษะในการนำเสนอรายงานโดยใช้รูปแบบ เครื่องมือ และเทคโนโลยีที่เหมาะสม <p>๕.๒ วิธีการสอน</p> <ul style="list-style-type: none"> - มอบหมายงานให้ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง จาก website สื่อการสอน e-learning และทำรายงานโดยเน้นการนำตัวเลข หรือมีสถิติอ้างอิง จากแหล่งที่มาข้อมูลที่น่าเชื่อถือ - นำเสนอโดยใช้รูปแบบและเทคโนโลยีที่เหมาะสม <p>๕.๓ วิธีการประเมินผล</p> <ul style="list-style-type: none"> - ประเมินจากรายงาน ใบงาน แบบฝึกหัด และนำเสนอด้วยสื่อเทคโนโลยี - ประเมินจากการมีส่วนร่วมในการอภิปรายและวิธีการอภิปราย

หมวดที่ ๕ แผนการสอนและการประเมินผล

๑. แผนการสอน

ลำดับ ที่	หัวข้อ/รายละเอียด	จำนวน ชั่วโมง	กิจกรรมการเรียนรู้ การ สอน สื่อที่ใช้ (ถ้ามี)	ผู้สอน
๑	<p>ผู้สอนแนะนำขอบข่ายการเรียนรู้การสอนของรายละเอียด มคอ. ๓ และจัดทำ Pre-Test</p> <p>-อ่านข้อความภาษาอังกฤษ The Thai Monk</p> <p>-Write 20 sentences about me</p> <p>-Introduction about self.</p> <p>-Teacher advises about the process of studying English</p>	๓	<p>-Teacher</p> <p>-Students</p> <p>-Power point</p> <p>-English Song</p> <p>-Teacher speaks English to students for listening</p>	<p>ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุรพงษ์ คงสัตย์</p>

ลำดับ ที่	หัวข้อ/รายละเอียด	จำนวน ชั่วโมง	กิจกรรมการเรียนรู้ การ สอน สื่อที่ใช้ (ถ้ามี)	ผู้สอน
๒-๓	The Sangkha in Thailand -Reading -Translation -The Vocabulary -Conclusion	๖	-Teacher -Students -Power point -English Song -Teacher speaks English to students for listening	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุรพงษ์ คงสัตย์
๔-๕	Monks everyday life -Reading -Translation -The Vocabulary -Conclusion	๖	-Teacher -Students -Power point -English Song -Teacher speaks English to students for listening	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุรพงษ์ คงสัตย์
๖-๗	Women in Buddhism -Reading -Translation -The Vocabulary -Conclusion	๖	-Teacher -Students -Power point -English Song -Teacher speaks English to students for listening	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุรพงษ์ คงสัตย์
๘-๑๐	The Buddha's Life -Reading -Translation -The Vocabulary -Conclusion	๙	-Teacher -Students -Power point -English Song -Teacher speaks English to students for listening	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุรพงษ์ คงสัตย์
๑๒	Middle Exam		ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุรพงษ์ คงสัตย์	
๑๓	Sila -Reading -Translation -The Vocabulary -Conclusion	๖	-Teacher/Students -Power point -English Song -Teacher speaks English to students for listening	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุรพงษ์ คงสัตย์

ลำดับ ที่	หัวข้อ/รายละเอียด	จำนวน ชั่วโมง	กิจกรรมการเรียนรู้ การ สอน สื่อที่ใช้ (ถ้ามี)	ผู้สอน
๑๔	Meditation -Reading -Translation -The Vocabulary -Conclusion		-Teacher -Students -Power point -English Song -Teacher speaks English to students for listening	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุรพงษ์ คงสัตย์
๑๕	Wisdom -Reading -Translation -The Vocabulary -Conclusion		-Teacher -Students -Power point -English Song -Teacher speaks English to students for listening	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุรพงษ์ คงสัตย์
๑๖	Final Exam		ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สุรพงษ์ คงสัตย์	

๒. แผนการประเมินผลการเรียนรู้

ที่	วิธีการประเมิน	ลำดับที่ประเมิน	สัดส่วนของการ ประเมินผล
๑	สอบระหว่างภาค สอบปลายภาค	๑๐ ๑๕	๒๐% ๕๐%
๒	วิเคราะห์ ค้นคว้า การนำเสนอรายงาน การทำงานกลุ่ม การสรุปความเนื้อหารายวิชา การส่งงานตามที่มอบหมาย	ตลอดภาค การศึกษา	๒๐%
๓	การเข้าชั้นเรียน การมีส่วนร่วม	ตลอดภาค การศึกษา	๑๐%

หมวดที่ ๖

ทรัพยากรประกอบการเรียนการสอน

๑. เอกสารและตำราหลัก

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย. Dhamma in English. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, ๒๕๕๐.

มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย. พระไตรปิฎกภาษาบาลี ฉบับมหาจุฬาเตปิฎก ๒๕๐๐. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, ๒๕๓๕.

----- . พระไตรปิฎกภาษาไทย ฉบับมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, ๒๕๓๕.

พระราชวรมุณี (ประยูรย์ ปยุตโต). พุทธธรรม. กรุงเทพมหานคร: โอ เอส พริ้นติ้งเฮาส์, ๒๕๒๕.

วรรณภา แสงอร่ามเรือง .ทฤษฎีและหลักการแปลกรุงเทพฯ .: โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ,2542.

๒. เอกสารและข้อมูลสำคัญ

ราชวรมุณี (ประยูรย์ ปยุตโต), พระ. พจนานุกรมพุทธศาสตร์ ฉบับประมวลธรรม. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, ๒๕๓๒.

----- . พจนานุกรมพุทธศาสตร์ ฉบับประมวลศัพท์. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, ๒๕๓๒.

๓.เอกสารและข้อมูลแนะนำ

กรมการศาสนา. พระไตรปิฎกภาษาไทยฉบับหลวง เล่มที่ ๑๐. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์การศาสนา, ๒๕๒๑.

----- . พระไตรปิฎกภาษาไทยฉบับหลวง เล่มที่ ๑๒. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์การศาสนา, ๒๕๒๑.

----- .ประมวลการสอนวิชาประวัติพุทธศาสนา. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์การศาสนา, ๒๕๒๔.

ธนิต อยู่โพธิ์. สติปัฏฐานสำหรับทุกคน. กรุงเทพมหานคร: ศิวพรการพิมพ์, ๒๕๑๘.

ภัททันตะ อาสภเถระ, พระ. วิปัสสนาที่ป็นปฏิภา. กรุงเทพมหานคร: ไพศาลวิทยา, ๒๕๑๘.

ธรรมธีรราชหามุณี (โชดก ญาณสิทธิ), พระ. หลักปฏิบัติสมณะ-วิปัสสนากรรมฐาน. กรุงเทพมหานคร: อมรินทร์ พริ้นติ้ง กรุ๊ป, ๒๕๓๒.

เทพเวที (ประยูรย์ ปยุตโต), พระ. ปฏิบัติธรรมให้ถูกทาง. กรุงเทพมหานคร: สหธรรมิก, ๒๕๓๒.

ราชวิสุทธิโสภณ (วิลาศ ญาณวีโร), พระ. วิมุตติรัตนมาลี. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มิตรสยาม, ๒๕๓๙.

ศรีวิสุทธิกวี, พระ. การบริหารจิต. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, ๒๕๒๙.

สมภาร สมภาโร, พระ. ธรรมะภาคปฏิบัติ. กรุงเทพมหานคร: สหธรรมิก, ๒๕๔๗.

อินทวงศ์เถระ, พระ. ปุจฉาวิสัชนา มหาสติปัฏฐานสูตร. กรุงเทพมหานคร: บริษัท ๒๑ เซ็นจูรี่ จำกัด, ๒๕๔๕.

พุทธทาสภิกขุ. อานาปานสติภาวนา. กรุงเทพมหานคร: การพิมพ์พระนคร, ๒๕๓๕.

มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย. อรรถกถาบาลี ฉบับมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์วิญญูญาณ, ๒๕๓๒.

Mahsi Sayadaw. Satipatthana Vipassana Meditation. Rangoon: Dept. of Religion Affairs, 1979.

Nyaponika. The Heart of Buddhist Meditation. Kandy: B.P.S., 1987.

U. Pandita. In This Very Life. Kandy: B.P.S., 1982.

หมวดที่ ๗

การประเมินและปรับปรุงการดำเนินการของรายวิชา

๑. กลยุทธ์การประเมินประสิทธิผลของรายวิชาโดยนิสิต

การประเมินประสิทธิผลในรายวิชานี้ ที่จัดทำโดยนิสิต ได้จัดกิจกรรมในการนำแนวคิดและความเห็นจากนิสิตได้ดังนี้

- แบบประเมินผู้สอน และแบบประเมินรายวิชา
- ใบงานประเมินประสิทธิผลวัดคุณภาพผู้เรียนรายวิชา
- การสนทนากลุ่มระหว่างผู้สอนและผู้เรียน
- การสังเกตการณ์จากพฤติกรรมของผู้เรียน
- ข้อเสนอแนะผ่านเว็บบอร์ด ที่อาจารย์ผู้สอนได้จัดทำเป็นช่องทางการสื่อสารกับนิสิต

๒. กลยุทธ์การประเมินการสอน

ในการเก็บข้อมูลเพื่อประเมินการสอน ได้มีกลยุทธ์ ดังนี้

- แบบสอบถามประเมินผลสัมฤทธิ์การสอนโดยนิสิต
- การสังเกตการสอนจากผู้ร่วมทีมการสอน
- ผลการสอบ
- การทวนสอบผลประเมินการเรียนรู้

๓. การปรับปรุงการสอน

หลังจากผลการประเมินการสอนในข้อ ๒ ได้นำผลการประเมินไปปรับปรุงการสอน ดังนี้

- แจ้งผลการประเมินการสอนโดยนิสิตให้ผู้สอนทราบเพื่อนำไปปรับปรุงการสอน
- สัมมนาการจัดการเรียนการสอน
- การวิจัยในและนอกชั้นเรียน

๔. การทวนสอบมาตรฐานผลสัมฤทธิ์ของนิสิตในรายวิชา

ในระหว่างกระบวนการสอนรายวิชา มีการทวนสอบผลสัมฤทธิ์ในรายหัวข้อ ตามที่คาดหวังจากการเรียนรู้ในวิชา ได้จากใบงาน แบบฝึกหัด การสอบถามนิสิต การตรวจงานมอบหมายของนิสิต และพิจารณาจากผลการทดสอบย่อย และหลังการออกผลการเรียนรายวิชา มีการทวนสอบผลสัมฤทธิ์โดยรวมในวิชาได้ดังนี้

- การทวนสอบการให้คะแนนจากการสุ่มตรวจผลงานของนิสิตโดยอาจารย์อื่น หรือผู้ทรงคุณวุฒิ ที่ไม่ใช่อาจารย์ประจำหลักสูตร

- มีการตั้งคณะกรรมการในสาขาวิชา ตรวจสอบผลการประเมินการเรียนรู้ของนิสิต โดยตรวจสอบข้อสอบ ใบงาน รายงาน วิธีการให้คะแนนสอบ และการให้คะแนนพฤติกรรม

๕. การดำเนินการทบทวนและการวางแผนปรับปรุงประสิทธิผลของรายวิชา

จากผลการประเมิน และทวนสอบผลสัมฤทธิ์ประสิทธิผลรายวิชา ได้มีการวางแผนการปรับปรุงการสอน และรายละเอียดวิชา เพื่อให้เกิดคุณภาพมากขึ้น ดังนี้

- ปรับปรุงรายวิชาทุก ๓ ปี หรือตามข้อเสนอแนะและผลการทวนสอบมาตรฐานผลสัมฤทธิ์ตามข้อ ๔
- เปลี่ยนหรือสลับอาจารย์ผู้สอน เพื่อให้นิสิตมีมุมมองในเรื่องการประยุกต์ความรู้นี้กับปัญหาที่มาจากงานวิจัยของอาจารย์หรืออุตสาหกรรมต่างๆ
- จัดประชุมเชิงปฏิบัติการแลกเปลี่ยนและระดมสมองพัฒนากระบวนการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

Title 1

Introduction : Basic English And Pre-Test

ความนำว่า “...การศึกษาในบทนี้เพื่อทำให้ผู้ศึกษาได้ทบทวนภาษาอังกฤษพื้นฐาน เนื่องด้วยคณะพุทธศาสตร์เน้นการศึกษาวิชาทางพระพุทธศาสนาที่จะได้ศึกษาวิชาที่ว่าด้วยภาษาอังกฤษน้อยมากจึงมีความเข้าใจหลักภาษาอังกฤษน้อยเช่นเดียวกัน จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้สอนจะต้องยกความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับภาษาอังกฤษมาให้ผู้เรียนได้ทบทวนในช่วงแรกจะได้ทบทวนการอ่านและสังเกตอักษรภาษาอังกฤษ เพราะการศึกษารายวิชาธรรมะภาคภาษาอังกฤษชั้นสูงนั้นเน้นศึกษาหนังสือธรรมะที่มีนิตยสารอุไรภาควาภาษาอังกฤษซึ่งผู้เรียนจะต้องอ่าน ตีความหมาย วิเคราะห์ประโยค ตลอดทั้งการเขียนอธิบายหลักธรรมเป็นภาษาอังกฤษและนำข้อหลักธรรมมาอ่านศึกษาเพื่อให้เข้าใจความหมายและรูปแบบการใช้ประโยค เน้นอนการศึกษาภาษาทุกภาษานั้นทักษะ 4 ประการเป็นเรื่องสำคัญอย่างยิ่ง...”

การนำเสนอใน **Title 1** เป็นการเพิ่มความมั่นใจให้ผู้เรียนในการกล้าที่จะออกเสียงและหยิบหนังสือธรรมะภาคภาษาอังกฤษ หรือ ข้อความภาษาอังกฤษมาอ่านและตีความหมายได้อย่างกล้าหาญ ผู้สอนเชื่ออย่างนั้น เพราะหลายๆ ครั้งที่ผู้สอนไปบรรยายภาษาอังกฤษในสถานศึกษาจะพบว่า นักเรียน นิสิต นักศึกษาไม่กล้าอ่านหรือพูดภาษาอังกฤษ และผู้สอนได้ใช้รูปแบบและเทคนิคของตนเองที่ใช้แล้วทำให้ทุกคนกล้าแสดงออกด้านภาษาอังกฤษจึงพยายามนำเสนอว่า ใครก็ตามที่ต้องการเรียนภาษาอังกฤษต้องเปิดใจรักภาษาอังกฤษก่อนโดยผู้สอนทำให้คนนั้นเปิดใจให้ได้ หลังจากนั้นจึงนำเข้าสู่นี้อาสาการเรียนรู้อังกฤษ เช่นเดียวกันคณะพุทธศาสตร์เป็นคณะที่เน้นการศึกษาวิชาพระพุทธศาสนาไม่เน้นด้านภาษาอังกฤษก็แน่นอน เมื่อรู้ว่าตนเองต้องเรียนภาษาอังกฤษก็รู้สึกกลัวแล้ว...ไม่เป็นไรครับ ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 1 และเป็นภาษาที่ 2 ของหลายๆ ประเทศที่ประชาชนพูดภาษาอังกฤษได้ และ ประเทศไทยเช่นเดียวกัน ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ 2 จึงต้องพยายามในการสร้างความเข้าใจในการศึกษาเพื่อนำไปสู่สารกับชาวต่างชาติเท่าที่เราจะทำได้ โดยเฉพาะนักเรียน นิสิต นักศึกษามีความจำเป็นอย่างยิ่ง เพราะต้องสืบค้นวิชาการ

สำหรับการนำเสนอแนวคิดเล็กน้อยในเบื้องต้นต่อการสร้างแรงจูงใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษให้กับนิสิตมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตนครราชสีมา อย่างไรก็ตาม ทุกสถาบันการศึกษาต้องมีการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษจะมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับเปิดการเรียนการสอนของแต่ละสถาบัน แต่อย่างน้อยแนวคิดนี้จะเป็ผลต่อแรงจูงใจให้คนไทยพัฒนาทักษะด้านภาษาอังกฤษไปสู่ความเป็นนานาชาติต่อไป จึงขอให้ทบทวนความรู้เบื้องต้นภาษาอังกฤษดังนี้

English alphabet¹- From Wikipedia, "*The Alphabet*" redirects here. For the short film by David Lynch, see *The Alphabet (film)*. The modern English

¹ http://en.wikipedia.org/wiki/English_alphabet , 30 May 2014.

alphabet is a Latin alphabet consisting of 26 letters – the same letters that are found in the ISO basic Latin alphabet :

Majuscule forms (also called uppercase or capital letters)																									
A	B	C	D	E	F	G	H	I	J	K	L	M	N	O	P	Q	R	S	T	U	V	W	X	Y	Z
Minuscule forms (also called lowercase or small letters)																									
a	b	c	d	e	f	g	h	i	j	k	l	m	n	o	p	q	r	s	t	u	v	w	x	y	z

The exact shape of printed letters varies depending on the typeface. The shape of handwritten letters can differ significantly from the standard printed form (and between individuals), especially when written in cursive style. See the individual letter articles for information about letter shapes and origins (follow the links on any of the uppercase letters above).

The English language was first written in the Anglo-Saxon futhorc runic alphabet, in use from the 5th century. This alphabet was brought to what is now England, along with the proto-form of the language itself, by Anglo-Saxon settlers. Very few examples of this form of written Old English have survived, these being mostly short inscriptions or fragments. The Latin script, introduced by Christian missionaries, began to replace the Anglo-Saxon futhorc from about the 7th century, although the two continued in parallel for some time. Futhorc influenced the emerging English alphabet by providing it with the letters *thorn* (þ ð) and *wynn* (ƿ ƿ). The letter *eth* (Ð ð) was later devised as a modification of *dee* (D d), and finally *yogh* (ȝ ȝ) was created by Norman scribes from the insular *g* in Old English and Irish, and used alongside their Carolingian *g*. A B C D E F G H I K L M N O P Q R S T V X Y Z & ƿ þ ð æ.

The variant lowercase form long s (ſ) lasted into early modern English, and was used in non-final position up to the early 19th century. The ligatures æ and œ are still used in formal writing for certain words of Greek or Latin origin, such as *encyclopædia* and *coelom*. Lack of awareness and technological limitations (such as their absence from the standard qwerty keyboard) have made it common to see these rendered as "ae" and "oe", respectively, in modern, non-academic usage. These ligatures are not used in American English, where a lone *e* has mostly supplanted both (for example, *encyclopedia* for *encyclopædia*, and *fetus* for *fœtus*).

The names of the letters are rarely spelled out, except when used in derivations or compound words (for example *tee-shirt*, *deejay*, *emcee*, *okay*, *aitchless*, *wye-level*, etc.), derived forms (for example *exed out*, *effing*, *to eff and blind*, etc.), and in the names of objects named after letters (for example *em (space)* in printing and *wye (junction)* in railroading). The forms listed below are from the Oxford English Dictionary. Vowels stand for themselves, and consonants usually have the form *consonant + ee* or *e + consonant* (e.g. *bee* and *ef*). The exceptions are the letters *aitch*, *jay*, *kay*, *cue*, *ar*, *ess* (but *es-* in compounds), *wye*, and *zed*. Plurals of consonants end in *-s* (*bees*, *efs*, *ems*) or, in the cases of *aitch*, *ess*, and *ex*, in *-es* (*aitches*, *esses*, *exes*). Plurals of vowels end in *-es* (*aes*, *ees*, *ies*, *oes*, *ues*); these are rare. Of course, all letters may stand for themselves, generally in capitalized form (*okay* or *OK*, *emcee* or *MC*), and plurals may be based on these (*aes* or *A's*, *cees* or *C's*, etc.)

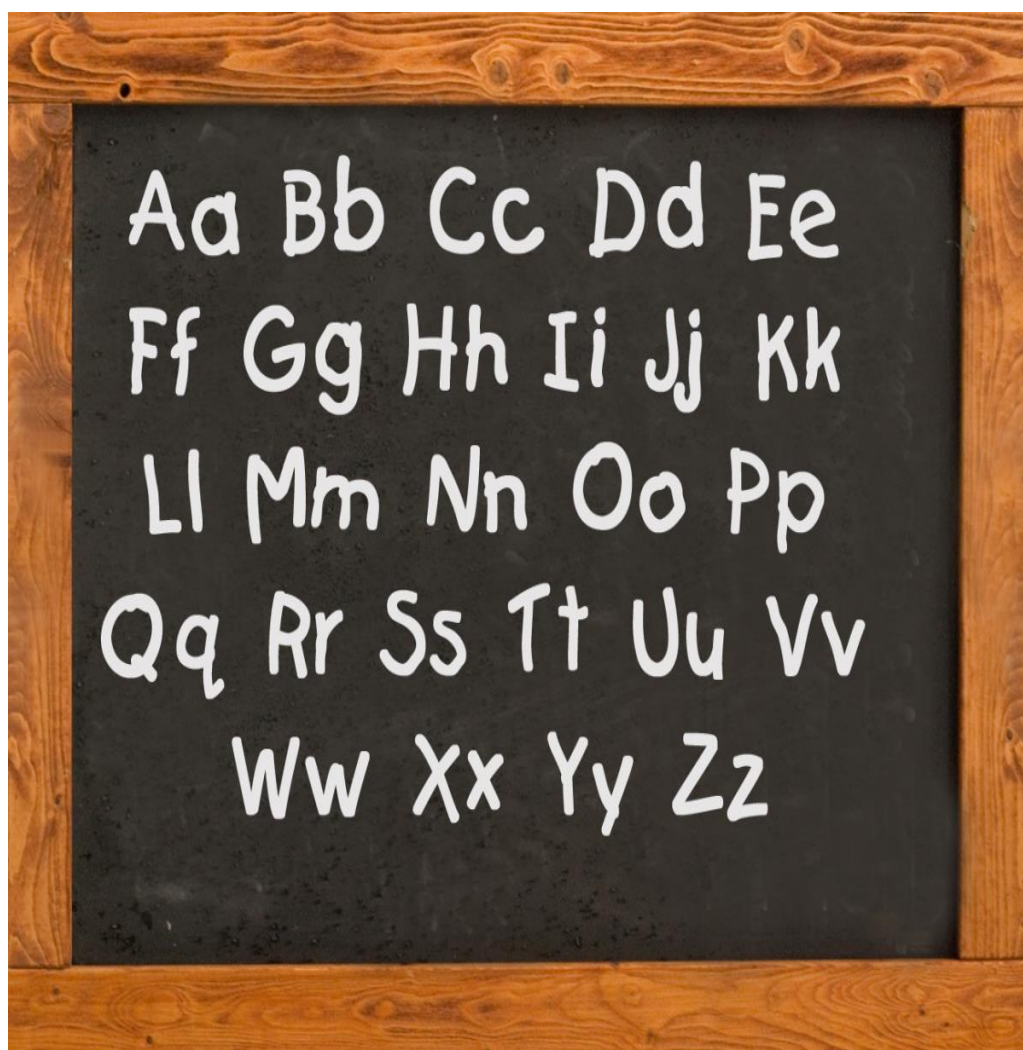
Letter	Letter name	Pronunciation
A	<i>a</i>	/eɪ/[³]
B	<i>bee</i>	/bi:/
C	<i>cee</i>	/si:/
D	<i>dee</i>	/di:/
E	<i>e</i>	/i:/
F	<i>ef (eff as a verb)</i>	/ɛf/
G	<i>gee</i>	/dʒi:/
H	<i>aitch</i>	/eɪtʃ/
	<i>haitch</i>^[4]	/heɪtʃ/
I	<i>i</i>	/aɪ/
J	<i>jay</i>	/dʒeɪ/

	<i>jy</i> ^[5]	/dʒaɪ/
K	<i>kay</i>	/keɪ/
L	<i>el</i> or <i>ell</i>	/ɛl/
M	<i>em</i>	/ɛm/
N	<i>en</i>	/ɛn/
O	<i>o</i>	/oʊ/
P	<i>pee</i>	/piː/
Q	<i>cue</i>	/kjuː/
R	<i>ar</i>	/ɑr/ ^[6]
S	<i>ess (es-)</i> ^[7]	/ɛs/
T	<i>tee</i>	/tiː/
U	<i>u</i>	/juː/
V	<i>vee</i>	/viː/
W	<i>double-u</i>	/ˈdʌbəl.juː/ ^[8]
X	<i>ex</i>	/ɛks/
Y	<i>wy</i> or <i>wye</i>	/waɪ/
Z	<i>zed</i> ^[9]	/zɛd/
	<i>zee</i> ^[10]	/ziː/
	<i>izzard</i> ^[11]	/ˈɪzərd/

The names of the letters are for the most part direct descendants, via French, of the Latin (and Etruscan) names. (See Latin alphabet: Origins.)

Letter	Latin	Old French	Middle English	Modern English
A	á /ã/	/ã/	/ã/	/eɪ/
B	bé /bẽ/	/bẽ/	/bẽ/	/bĩ/
C	cé /kẽ/	/tʃẽ/ → /tsẽ/ → /sẽ/	/sẽ/	/sĩ/
D	dé /dẽ/	/dẽ/	/dẽ/	/dĩ/
E	é /ẽ/	/ẽ/	/ẽ/	/ĩ/
F	ef /ɛf/	/ɛf/	/ɛf/	/ɛf/
G	gé /gɛ̃/	/dʒɛ̃/	/dʒɛ̃/	/dʒĩ/
H	há /hã/ → /aha/ → /ak̃a/	/ãtʃ/	/ãtʃ/	/eɪtʃ/
I	í /ĩ/	/ĩ/	/ĩ/	/aɪ/
J	–	–	–	/dʒeɪ/
K	ká /kã/	/kã/	/kã/	/keɪ/
L	el /ɛl/	/ɛl/	/ɛl/	/ɛl/
M	em /ɛm/	/ɛm/	/ɛm/	/ɛm/
N	en /ɛn/	/ɛn/	/ɛn/	/ɛn/
O	ó /õ/	/õ/	/õ/	/oʊ/
P	pé /pẽ/	/pẽ/	/pẽ/	/pĩ/
Q	qú /kũ/	/kỹ/	/kiw/	/kjũ/
R	er /ɛr/	/ɛr/	/ɛr/ → /ar/	/ɑr/
S	es /ɛs/	/ɛs/	/ɛs/	/ɛs/
T	té /tẽ/	/tẽ/	/tẽ/	/tĩ/
U	ú /ũ/	/ỹ/	/iw/	/jũ/

V	–	–	–	/viː/
W	–	–	–	/ˈdʌbəl.juː/
X	ex /ɛks, iks/	/iks/	/ɛks/	/ɛks/
Y	hý /hyː, iː/ í graeca /ˈgr aɪka/ ui, gui ? i grec /iː grɛːk/		/wiː/ ?	/waɪ/
Z	zéta /zeːta / zed /zɛːd/ et zed /et zeːd/ → /e zed/		/zɛd/ /ɛˈzɛd/	/zɛd, ziː/ /ˈɪzənd/

THE ALPHABET

A APPLE

B BALL

C CAR

D DOG

E EGG

F FLOWER

G GIRAFFE

H HAT

I ICE - CREAM

J JUICE

K KANGAROO

L LION

M MOUSE

N NURSE

O ORANGE

P PARROT

Q QUEEN

R RAINBOW

S SPIDER

T TREE

U UMBRELLA

V VAN

W WHALE

X X - RAY

Y YO - YO

Z ZEBRA

А а Ъ ъ В в Т т Д д

Е е Ё ё Ж ж З з

И и Й й К к Л л

М м Н н О о П п

Р р С с Т т У у

Ф ф Х х Ц ц Ч ч

Ш ш Щ щ Ъ ъ Ы ы Ь ь

Э э Ю ю Я я

The Phonetic Alphabet

When spelling (especially over the phone) use the phonetic alphabet to avoid confusion.

A	<u>Alpha</u>	B	<u>Bravo</u>
C	<u>Charlie</u>	D	<u>Delta</u>
E	<u>Echo</u>	F	<u>Foxtrot</u>
G	<u>Golf</u>	H	<u>Hotel</u>
I	<u>India</u>	J	<u>Juliet</u>
K	<u>Kilo</u>	L	<u>Lima</u>
M	<u>Mike</u>	N	<u>November</u>
O	<u>Oscar</u>	P	<u>Papa</u>
Q	<u>Quebec</u>	R	<u>Romeo</u>
S	<u>Sierra</u>	T	<u>Tango</u>
U	<u>Uniform</u>	V	<u>Victor</u>
W	<u>Whisky</u>	X	<u>X-Ray</u>
Y	<u>Yankee</u>	Z	<u>Zulu</u>

Tense ใหญ่ ๆ มี 3 Tense²

1. Present Tense เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน
2. Past Tense เป็นเรื่องราวในอดีต
3. Future Tense เป็นเรื่องราวในอนาคต

Tense ใหญ่ ๆ แยกออกเป็น 4 Tense ย่อย รวมเป็น 12 Tense ดังนี้

1. Present Tense เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน

1.1 Present Simple บอกข้อเท็จจริงทั่วไป

I eat rice every day.

ฉันกินข้าวทุกวัน

1.2 Present Continuous บอกเหตุการณ์ที่กำลังกระทำขณะนี้

I am eating rice.

ฉันกำลังกินข้าว

1.3 Present Perfect บอกเหตุการณ์ที่ได้ทำเสร็จแล้วขณะพูด หรือ เหตุการณ์ที่กระทำต่อเนื่องมาจนถึงปัจจุบันนี้

I have eaten rice.

ผมกินข้าวแล้ว (กินอิ่มมาแล้ว)

I have eaten rice for 20 minutes.

ผมกินข้าวแล้วเป็นเวลา 20 นาที (ตอนนี้ก็กินอยู่)

1.4 Present Perfect Continuous บอกเหตุการณ์ที่ทำต่อเนื่องมาจนถึงปัจจุบัน คล้ายกับ Present Perfect แต่ตัวนี้เป็นการเน้นว่าทำแบบไม่หยุดเลย

I have been eating rice for 1 hour.

ผมกินข้าว (แบบไม่หยุดคุยหรือลุกไปไหนเลย) เป็นเวลา 1 ชั่วโมงแล้ว

2. Past Tense เป็นเรื่องราวในอดีต

2.1 Past Simple บอกว่าทำอะไร เมื่อไหร่ในอดีต

I ate rice yesterday. ฉันกินข้าวเมื่อวาน

2.2 Past Continuous บอกเหตุการณ์ที่กำลังกระทำอยู่ในอดีต

I was eating rice when my dad came. ฉันกำลังกินข้าวอยู่ เมื่อพ่อมาถึง

2.3 Past Perfect บอกเหตุการณ์ที่ได้ทำเสร็จแล้วในอดีต

I had eaten rice when my dad came. ผมกินข้าวเสร็จแล้ว เมื่อพ่อมาถึง

² <http://xn--12cl9ca5a0ai1ad0bea0clb11a0e.com,30> May 2015.

2.4 Past Perfect Continuous บอกเหตุการณ์ที่ทำต่อเนื่องมาจนถึง ณ เวลาหนึ่งในอดีต

I had been eating rice for 1 hour when my dad came. ผมกินข้าวเป็นเวลา 1 ชั่วโมงแล้ว
เมื่อพ่อมาถึง

3. Future Tense เป็นเรื่องราวในอนาคต

3.1 Future Simple บอกว่าจะทำอะไร ในอนาคต

I will eat rice tomorrow. ฉันจะกินข้าวพรุ่งนี้

3.2 Future Continuous บอกเหตุการณ์ที่จะกระทำอยู่ ณ ช่วงเวลาหนึ่งในอนาคต

At nine o'clock tomorrow, I will be eating rice. เก้าโมงเช้าวันพรุ่งนี้ ฉันจะกำลังกินข้าวอยู่นะ
(ห้ามโทรมา ห้ามมาเรียก)

3.3 Future Perfect บอกเหตุการณ์ที่จะทำเสร็จแล้วในอนาคต

At nine o'clock tomorrow, I will have eaten rice. เก้าโมงเช้าวันพรุ่งนี้ ผมกินข้าวเสร็จแล้วนะ
(โทรมาได้ เพราะว่างแล้ว)

3.4 Future Perfect Continuous บอกเหตุการณ์ที่ทำต่อเนื่องมาจนถึง ณ เวลาหนึ่งในอนาคต

At nine o'clock tomorrow, I will have been eating rice for 1 hour. เก้าโมงเช้าวันพรุ่งนี้
ผมจะกินข้าวแล้วเป็นเวลา 1 ชั่วโมงแล้ว (บอกให้รู้เลยว่าฉันจะกินข้าวนานแค่ไหน)

Pre-Test

Exercise 1

A. Write 20 Sentences about you

- 1.....
- 2.....
- 3.....
- 4.....
- 5.....
- 6.....
- 7.....
- 8.....
- 9.....
- 10.....
- 11.....
- 12.....
- 13.....
- 14.....
- 15.....

- 16.....
17.....
18.....
19.....
20.....

Exercise 2

A. Choose the correct responses.

1. A: Where's Jan?

B: _____

- a. I'd like to meet her.
- b. She couldn't make it.

2. A: Who's Sam?

B: _____

- a. I'm afraid I missed him.
- b. The handsome guy near the door.

3. A: Is she the one on the couch?

B: _____

- a. That's right.
- b. Let's see.

4. A: How tall is she?

B: _____

- a. Fairly long.
- b. Pretty short.

5. A: Has Marie called her family lately?

B: _____

- a. How many times.
- b. No, she hasn't.

6. A: Are you having a good time?

B: _____

- a. Yes, in a long time.
- b. Yes, really good.

7. A: How long did Joe stay at the party?

B: _____

a. For two hours.

b. Since midnight.

8. A: How many times has Gina lost her keys?

B: _____

a. Twice.

b. Already.

9. A: What about a tour of the city?

B: _____

a. I've never, have you?

b. Sure. I hear it's great.

10. A: How you been here long?

B: _____

a. No, not yet.

b. No, just a few minutes.

B. Underline the words as noun in these sentences to correct

1. You are a teacher at University in Thailand.

2. He and she live in this town near the hospital.

3. The lions will kill animals in the forest.

4. The reason being is to do it for your mother.

5. Woman tells about Snakes in the river.

6. Elephants had been walking slowly.

7. Cars are very nice because they can run very quickly.

8. We are students.

9. The monk is teaching Dhamma for layman in his temple.

10. The Buddha had enlightened Nippana.

11. It is a dog.

12. They are fishes.

13. The horse is cries very loudly.

C. Write articles into the structure of Tense 12 to correct

No.	Name	Structure
1	Present simple tense	S+V1.... (ตัวอย่าง)
2	Present continuous tense	
3	Present perfect tense	
4	Present perfect continuous tense	
5	Past simple tense	
6	Past continuous tense	
7	Past perfect tense	
8	Past perfect continuous tense	
9	Future simple tense	
10	Future continuous tense	
11	Future perfect tense	
12	Future perfect continuous tense	
No	Name	For example sentences
1	Present simple tense	She sleeps. (ตัวอย่าง)
2	Present continuous tense	
3	Present perfect tense	
4	Present perfect continuous tense	
5	Past simple tense	
6	Past continuous tense	
7	Past perfect tense	
8	Past perfect continuous tense	
9	Future simple tense	
10	Future continuous tense	
11	Future perfect tense	
12	Future perfect continuous tense	

Title 2

Thai Monk³

If you are a real Thai Buddhist, you probably know about ' Buat Phra' or becoming a monk for your mother. Since the very old times, Thai people believe that all Thai men have to become a monk when they reach the age of 20. The reason being is to do it for your mother so when she died she would hold on to your monk's robe and go

to heaven. As I am a Buddhist, I decided to follow the Thai tradition and become a monk. I also wanted to make up for all the bad things I have done to my family and my friend, Richard. So, this is the least I could do.

Exercise 3

A. Read this article then translate to Thai Language. And write down.

คำแปล

.....

.....

.....

.....

.....

.....

³ http://www.chiangmai-chiangrai.com/becoming_a_monk_in_thailand.html,30 March 2015.

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

B. The interesting Vocabulary : Dhamma and general words.

Give meaning all words under Dictionary.

No	Words	Meaning
1	a real Thai Buddhist	ชาวพุทธไทยแท้ (ตัวอย่าง)
2	the Thai tradition	ประเพณีไทย
3	family	
4	probably	
5	becoming a monk	
6	a monk	
7	make up	
8	monk's robe	
9	robe	
10	the very old times	
11	Thai people	
12	believe	
13	Thai men	
14	reach the age of 20	
15	reach	
16	reason	
17	go to heaven	
18	a Buddhist	

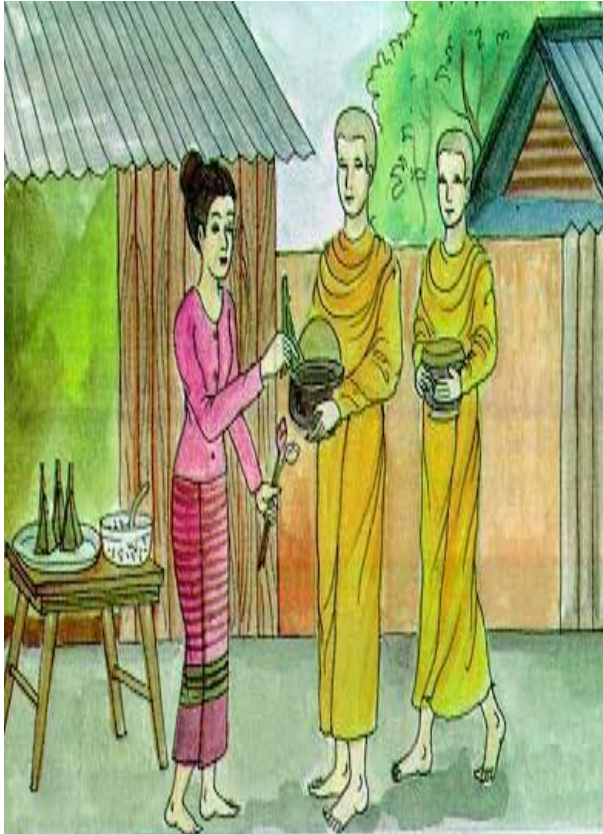
19	decided to follow	
20	the bad things	

C. Write introduction about “Yourself”

[illegible]

Title 3

The Sangha : Becoming a Monk in Thailand⁴

Serving in the monkhood is an ideal for all males in Thailand. Although many young men continue to become official members of the Sangha, as the monkhood is called, for many others it is not practical or not possible due to family financial obligations. The three-month Buddhist Retreat is a time when the new monks are initiated into the order, and it is a time when many young men, and older men, who can not become full-fledged monks engage in a short period of service. We'd like to give readers a better understanding of what becoming a monk in Thailand means and what the Sangha represents.

The formal name for a monk in Thailand is Pra Piksoo and comes from the Pali language where it is pronounced Bhikkhu. In the present Thai vernacular, most people, however, address a monk as Pra Song. Becoming a monk in Thailand is an intentional act to make merit, especially for one's parents and most particularly for one's mother since she, as a woman, cannot make merit in this way. Although you will see Buddhist nuns in Thailand, called Shee, who have shaved heads and wear white robes, they are lay people who are not fully ordained and who follow eight precepts instead of the 227 precepts that an ordained monk must follow.

The decision of a young man to become a monk, and thus to make merit for his family, is an extremely important act. The making of merit should not be looked

⁴ http://www.chiangmai-chiangrai.com/becoming_a_monk_in_thailand.html, 31 March 2015.

upon lightly in this context because Thais believe that merit (boon and kwam-dee), plus demerit (bap), is always rising and falling and that one's future, in this life and in the next, can change at any moment. Together, merit and goodness determine a person's level of existence at any moment in time. This is what is generally known as a person's karma. Thais see both their suffering and enjoyment at any time as a result of their own karma, and making merit increases their level of existence in Thai society and hence their enjoyment. By entering the monkhood, a young man can make merit for himself and for his family.

Entering the monkhood is called "buat pra" In order to become a monk, a man must be 20 years old, he must be able to read and write, and he must study the rules and precepts for novices. He is given an examination, and if he passes, he is given a certificate of entry to the monkhood by the district head in his province. In most cases, a new monk is ordained just before or at the beginning of the Buddhist Retreat.

On the day of ordination. his head and eyebrows are shaved, he dons a white robe, and he is accompanied to the temple by his family and friends, Once he arrives, he becomes a 'naga', a name out of Hindu mythology which is used because according to a story, a naga (member of a Hindu serpent race) entered a monastery in human form once in order to be ordained a monk and there fore take a quicker path to becoming a real human, subverting the paths of reincarnation.

During the ordination ceremony, he is asked a series of questions :

- Do you have Leprosy? (No)
- Do you have boils? (No)
- Do you have ringworm? (No)
- Do you have tuberculosis? (No);
- Are you epileptic? (No);
- Are you human? (Yes);
- Are you male? (Yes)
- Are you free of debt? (Yes);
- Are you released from government service? (Yes);
- Do your parents permit you to become a monk? (Yes);
- Are you 20 years old? (Yes);
- Do you have your robes and your alms bowl? (Yes).

If these questions are answered truthfully and correctly, he is ordained.

Monks must observe 227 rules which govern their behavior. The five basic precepts, which ordained monks as well as lay men staying at a temple during the Buddhist Retreat must follow, are:

- Refrain from destroying living beings;
- Refrain from taking what is not given;
- Refrain from sexual misconduct;
- Refrain from false speech; and
- Refrain from taking intoxicants.

For the ordained monk, there are four cardinal rules which, if broken, result in his expulsion from the monkhood. These are:

- Engaging in sexual relations,
- Committing theft,
- Committing murder, and
- Claiming superhuman powers.

A monk in Thailand is treated with great respect, and the institution itself is highly revered. The Sangha is the official Order of Monks. It is part of a hierarchy headed by Thailand's Supreme Patriarch, who is named by the King and remains in his position until death. The Sangha is governed by the Ecclesiastical Council, a semi-governmental organization, and monks are given official identification cards and give up the national identity cards given them by the Thai government at the age of 15.

Becoming a monk in Thailand requires a rigorous life of moral precepts. The making of merit is emphasized in Thai Buddhism, as opposed to the goal of

transcending karma as the Buddha did. Making merit, especially when it is merit given to someone else. such as family, is both legitimate and widely practiced in Thailand. The monkhood, like all other aspects of Buddhism, is not necessarily a promise for life. Becoming a monk is intended as a way to attain a goal, for one's self or one's family. Any ordained monk may leave the order at any time he chooses simply by informing the abbot at his monastery.

Exercise 4

A. Read this article then translate to Thai Language. And write down.

คำแปลเป็นภาษาไทย

1. Serving in the monkhood is an ideal for all males in Thailand. Although many young men continue to become official members of the Sangha, as the monkhood is called, for many others it is not practical or not possible due to family financial obligations.

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

2. Becoming a monk in Thailand is an intentional act to make merit, especially for one's parents and most particularly for one's mother since she, as a woman, cannot make merit in this way. Although you will see Buddhist nuns in Thailand, called Shee , who have shaved heads and wear white robes, they are lay people who are not fully ordained and who follow eight precepts instead of the 227precepts that an ordained monk must follow.

.....

.....

.....

.....

4. Monks must observe 227 rules which govern their behavior. The five basic precepts, which ordained monks as well as lay men staying at a temple during the Buddhist Retreat must follow, are:

- Refrain from destroying living beings;
- Refrain from taking what is not given;
- Refrain from sexual misconduct;
- Refrain from false speech; and
- Refrain from taking intoxicants.

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

5. A monk in Thailand is treated with great respect, and the institution itself is highly revered. The Sangha is the official Order of Monks. It is part of a hierarchy headed by Thailand's Supreme Patricarch, who is named by the King and remains in his position until death. The Sangha is governed by the Ecclesiastical Council, a semi-governmental organization, and monks are given official identification cards and give up the national identity cards given them by the Thai government at the age of 15.

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

B. The interesting Vocabulary : Dhamma and general words.

Give meaning all words under Dictionary.

No	Words	Meaning
1	great respect	การแสดงความเคารพสูงสุด (ตัวอย่าง)
2	government service	การบริการภาครัฐ
3	the monkhood	สภาวะความพระสงฆ์
4		
5		
6		
7		
8		
9		
10		
11		
12		
13		
14		
15		

C. Explain this picture under your views into English Language.

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Title 4

Monk's everyday life⁵

Everyday monks take care of the temple compound, cut the grass, clean the inside of the buildings, pray, learn and study the Buddha teachings ("DHARMA" - ธรรม), take part in ceremonies and so on...

Thai temple

Before the beginning of the retreat season, an important period of restoration happens. Often the building, which contains Buddha statues, is repainted when colours have vanished. This period of restoration depends of the temple funds.

Monk doing duty to clean up the Buddhist temple surrounding.

Thai temple

⁵ <http://www.thaiworldview.com/bouddha/bouddha3.htm,31> March 2015.

Monks get up early around 5 a.m . One of them hits a gong to wake up all. Monks start prayers at 5:30 a.m, followed by an alms round at 6:30 a.m.

In very big temples, food is cooked in the temple by monks and laymen. Food can be obtained by the alms round ceremony ("TAKBAT" - ตักบาตร) or by people bringing food in the morning at the temple while the monks are praying.

Kitchen in Thai temple

In the morning after the alms round, while laymen or laywomen are preparing food, monks pray in the "BOT" (โบสถ์ - building which contains the main Buddha image). In the hall for sermons ("SALA" - ศาลา) women prepare the monks plates with the food taken from the alms bowls. Often women who do this task are middle aged women.

When meals are ready, a woman or a monk hits a gong several times at around seven o'clock in the morning.

Thai temple

Monks are then coming. The novice monks bring the tray to the elder monks. Faithful people pray and "KRAP" (กฤษณ - hand palms closed together and the body is lowered to the floor like crouching) three times. Then meal can start. Monks have to eat a little bit of each plate in order that all the people that did offer food receive some merit (บุญ - "BUN").

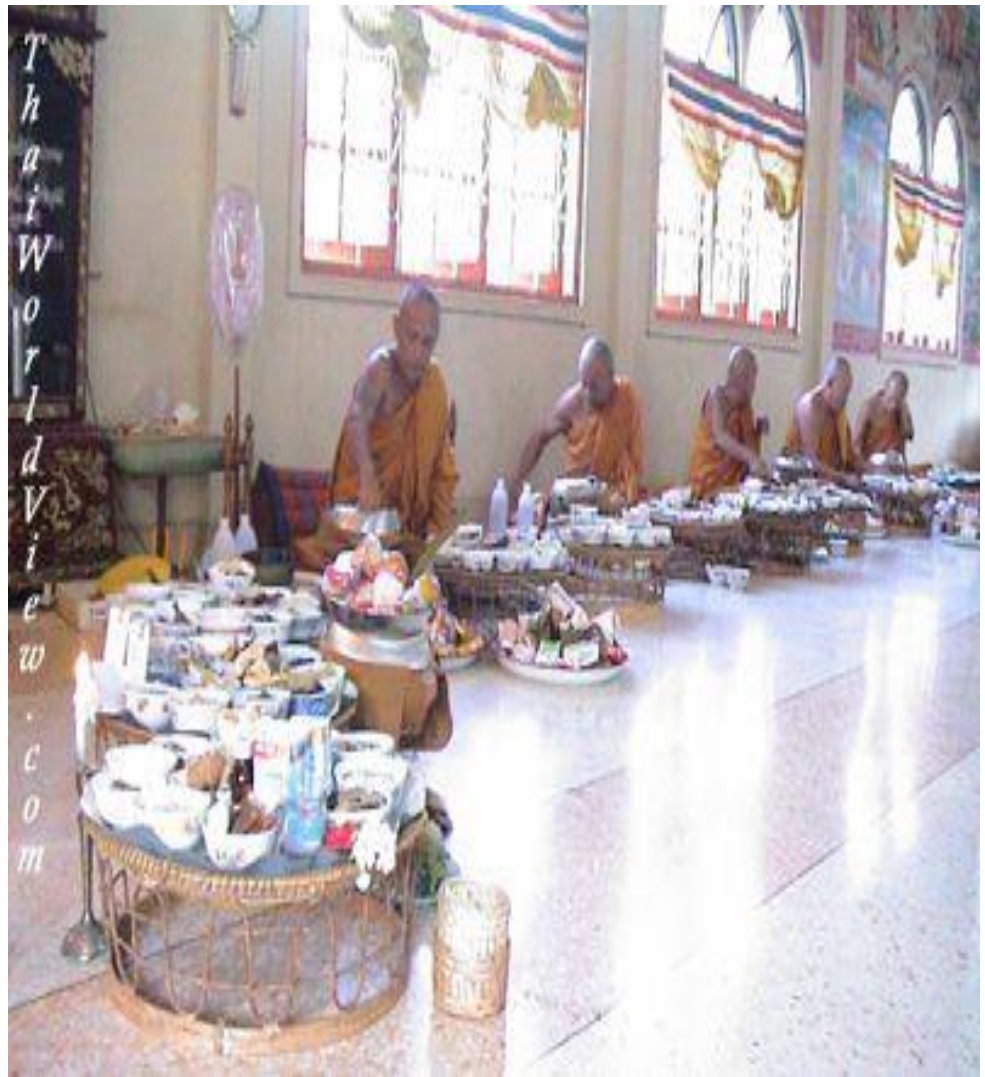

Everyday monks take care of the temple compound, cut the grass, clean the inside of the buildings, sweep the floor. As sweeping is a repetitive movement, some temples even teach their monks to meditate while doing this task.

Monks helping each other

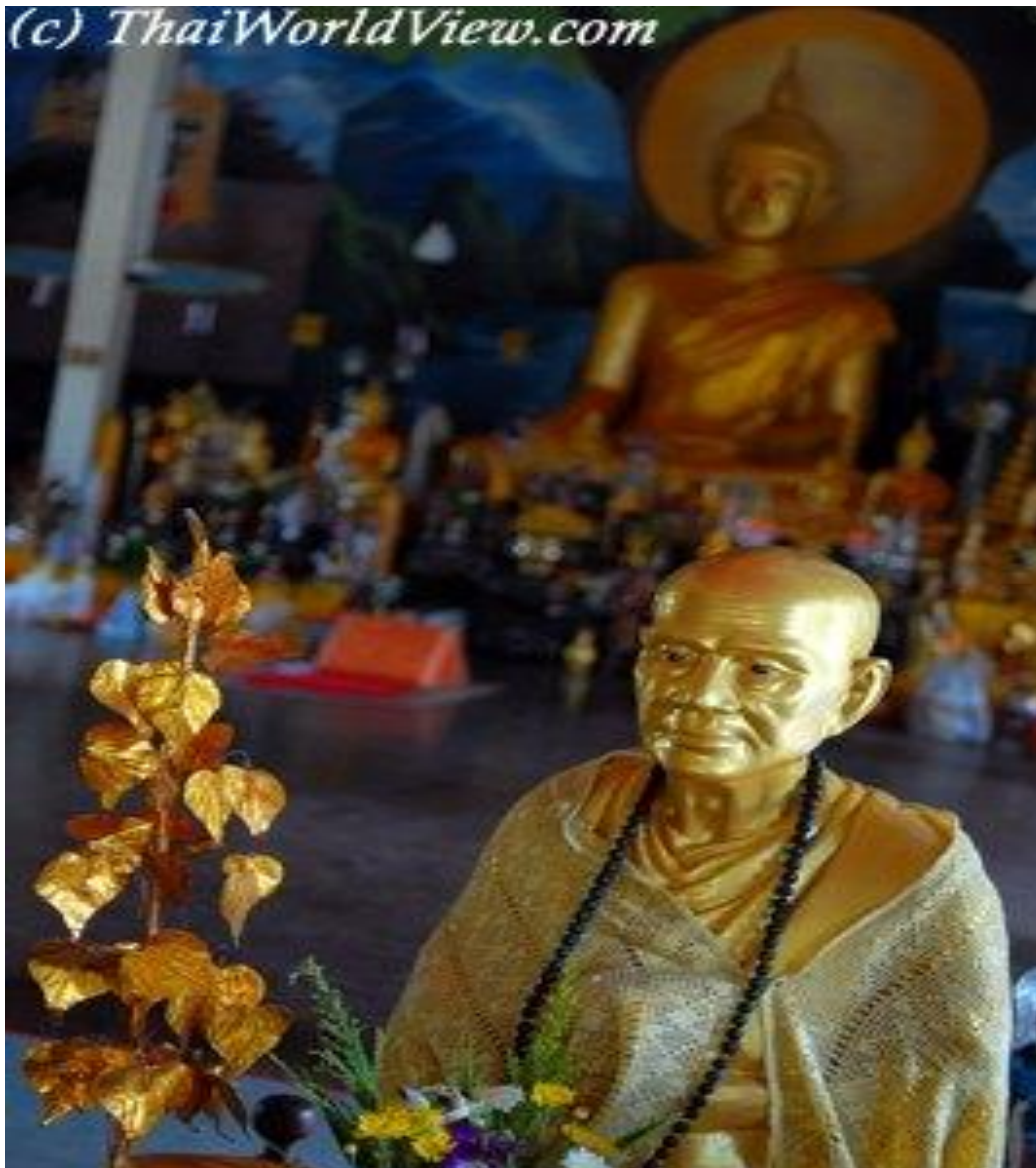
The second and last meal have to be eaten before noon. So around 11:30 a.m monks enter the "SALA" and eat the food leftovers of the first meal. Before sitting, monks pray towards the Buddha statues in the "SALA". Monks are older than 20 years old. Novices are young boys. Monks ("PHRA" - พระ) sit together in one corner and novices ("NEN" - เณร) in another corner sit together. Novices pray together towards the Buddha statue and then bring the trays to each monk. Two monks share one tray. Novices have a bigger tray for all of them.

In some temples like forest temples in Isan area, monks only eat once a day. Monks that do follow the Buddhist forest way are called "*PHRA THUDONG*" (พระธุดงค์). But in temples where there are novices or where the Buddhist way is different, monks eat twice a day.

Monks eating meal

Then all monks and novices pray in Pali language (บาลี) before eating. Faithful people kneel and greet the monks ("*WAI*" - ไหว้) several times. Some of them pour holy water ("*ROT NAM*" - รดน้ำ) on the floor. This action is in memory of the deceased persons in order that they also receive their part of merit. Some women that prepared food for monks also receive merit. Then monks eat. Monks sit on a stage that is higher than the floor where faithful persons sit. This has a meaning that monks have a higher status than the faithful persons. When meal is over, monks leave and novices give the trays to the women. Then the women eat the food leftovers together or bring it back home.

When some famous monks die, their corpse is not cremated but momified.

Monk statue

At around 1pm novices and monks go to the school or university to study Dharma up to 5 or 6pm. A school bus brings the novices to the school and bring them back to the temple in the evening. For the monks who don't study, they meditate during the afternoon. After meditation, around 3pm, it is time for laundry, temple cleaning. In the evening around 7pm monks pray again in the "BOT". Traditionally people come to monks for everything. Everybody whose baby is sick, everybody who is building a new house, everyone who wants to get married, everyone who wants a child, or who has disease...

Exercise 5

A. Read this article then translate to Thai Language. And write down.

คำแปลเป็นภาษาไทย

[illegible]

B. The interesting Vocabulary : Dhamma and general words.

Give meaning all words under Dictionary.

No	Words	Meaning
1		
2		
3		
4		
5		
6		
7		
8		
9		
10		
11		
12		
13		
14		
15		
16		
17		
18		
19		
20		
21		
22		
23		
24		
25		
26		
27		
28		
29		

Title 5

Children

Some people are helping the monks during their everyday tasks. They clean the room, carry the alms bowl in the morning. It can be children who live in temples ("DEK WAT" - เด็กวัด), novices, laymen who want to do good deeds. "DEK WAT" or "Temple Boy" help monks and novices to carry the alms bowls, to prepare the meal and so on... Often they are poor children who can get a home and a meal by helping monks. Sometimes they can be children from rich families in order to get a good education thanks to the contact with monks.

The first official schools were established last century by the king Rama V. Before schools could only be found in temples. It was the only way for poor people to study. When they were old enough, the novices studied in Buddhist universities in Bangkok. But only boys had the chance to study, girls were denied this opportunity.

Novices

Nowadays school is available for all and is mandatory until 15 years old. But still some parents decide to send their boy as novices ("NEN" - เณร) in order to study in temples. Some parents might disagree with the school system or are afraid that their child might be affected by drugs proliferation, carouses in schools.

Such drugs problems doesn't appear in strict temples. Sport lessons are replaced by Dharma lessons. Some boys acquire an education level similar to "PO 6" (ป.6).

Monks eating meal

In temples on a river bank, novices are allowed to swim in the river as it is considered as a way to bath.

Some children can be monk's attendant (ลูกศิษย์วัด). It is another name for "Temple Boy". Such monk's attendant carry several containers in which he would collect the soupy dishes and fried foods during morning alms. He eats left over food. He does the washing up and the cleaning of the monks place before going to school. On week-end he uses a broom to sweep the temple holy ground.

Novice

Exercise 6

Which is choice a-b-c-d to correct.

1. Some people **are helping** the monks during their everyday tasks.
a. present Simple Tense b. Past continuous Tense
c. present Continuous Tense d. Future Simple Tense
2. They **clean the room** and carry the alms bowl in the morning.
a. present Simple Tense b. Past continuous Tense
c. present Continuous Tense d. Future Simple Tense
3. It **can be** children who live in temples.
a. present Simple Tense b. Past continuous Tense
c. present Continuous Tense d. Future Simple Tense
4. Often “ **they are poor children**” who can get a home and a meal.
a. present Simple Tense b. Past continuous Tense
c. present Continuous Tense d. Future Simple Tense
5. Sometimes “ **they can be children from rich families**” in order to get a good education thanks to the contact with monks.
a. present Simple Tense b. Past continuous Tense
c. present Continuous Tense d. Future Simple Tense
6. The first official schools **were established** last century by the king Rama V.
a. present Tense b. Past Tense
c. present Continuous Tense d. Future Tense
7. Schools **could only be found** in temples.
a. present Tense b. Past Tense
c. present Continuous Tense d. Future Tense
8. It **was** the only way for poor people to study.
a. present Simple Tense b. Past simple Tense
c. present Continuous Tense d. Future Simple Tense
9. The novices **studied in Buddhist** universities in Bangkok.
a. present Simple Tense b. Past simple Tense
c. past Continuous Tense d. Future Simple Tense
10. Only boys **had the chance** to study.
a. present Simple Tense b. Past simple Tense
c. past Continuous Tense d. Future Simple Tense

Title 6

Women in Buddhism

In Thailand women cannot be monks but nuns. They wear white robes and their head is also shaved. Being a female novices is less valued than being a monk. A Thai tradition says that only women who did have a bad love affair become female novices ("MAE CHI" - แม่ชี). Those young women want to make a break in their life.

Female novices are quite often seen in Thailand. Everyday they wake up at 4am, meditate, help and prepare the monks meal. Then learn Dharma, Pali language, meditate and rest. They have two meals per day. Female novices are always under the control of an abbot.

They generally suffer an inferior status within the clergy. They are often treated as temple maids doing the cooking and cleaning for monks so having little time to practice meditation.

White-robed laywomen

According to monastic discipline, the nun ordination must be presided by a group of 5 monks and 5 nuns. The female preceptor must have been nun for 12 years.

In 2002 Thailand hosted its first ever ordination ceremony for women, marking a new chapter in Thai Buddhism. The woman was ordained by a Sri Lankan woman monk in the presence of a male Thai monk. Sri Lanka revived female ordinations in the Theravada Buddhism tradition in 1998. The Thai clergy always insists that it is impossible to set up the female clergy in Thailand because the "*BHIKKHUNI*" lineage in the Theravada tradition was long extinct.

White-robed female novices

In 1932, the abbot of Wa Khao Yai in Phetchaburi ordained two female novices as "*BHIKKHUNI*". Bangkok Buddhist religious authorities ordered them to disrobe and declared invalid their ordination.

White-robed laywomen

A "*SAMANERI*" (สามเณรี) is a female novice who observes 10 precepts. A "*BHIKKHUNI*" (ภิกขุณี) is a fully ordained nun.

In local tradition, "*PHA KHAW*" (พระขาว) are either laymen or laywomen who observe eight or ten precepts.

According to monastic discipline, a monk cannot be alone with a woman. A woman cannot touch a monk and she cannot give something directly to a monk to avoid any contact.

White-robed laywoman

White-robed laywomen

Some women but also men enter into the monkhood for a short period of time (บวชชีพราหมณ์). They are "PHA KHAW" (พระขาว) and observe a limited number of precepts.

Depending on the temple's abbot rules, they may wake up at 3am. Then they have half hour to wash up and get dressed. At 3am30, they meditate until 5am. At

5am, they can rest one hour. At 6am, they prepare the first meal of the day that is eaten at 7am. At 8am they meditate again. The second meal of the day is eaten before 12am.

No more food is allowed during afternoon and evening. Hot drinks are allowed. During evening time they listen to monks sermons (พระเทศน์). Bedtime is around 9pm.

White-robed laywoman

Such short period of time as "*PHA KHAW*" allows to make a break in the life and to recover one's strength to face everyday life difficulties.

Exercise 7

A. Read this article then translate to Thai Language. And write down.

คำแปลเป็นภาษาไทย

1. In Thailand women cannot be monks but nuns. They wear white robes and their head is also shaved. Being a female novices is less valued than being a monk. A Thai tradition says that only women who did have a bad love affair become female novices ("*MAE CHI*" - แม่ชี). Those young women want to make a break in their life.

.....

.....

.....

.....

.....
.....
.....
.....
.....

2. Female novices are quite often seen in Thailand. Everyday they wake up at 4am, meditate, help and prepare the monks meal. Then learn Dharma, Pali language, meditate and rest. They have two meals per day. Female novices are always under the control of an abbot.

.....
.....
.....
.....
.....
.....

3. Depending on the temple's abbot rules, they may wake up at 3am. Then then have half hour to wash up and get dressed. At 3am30, they meditate until 5am. At 5am, they can rest one hour. At 6am, they prepare the first meal of the day that is eaten at 7am. At 8am they meditate again. The second meal of the day is eaten before 12am.

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

B. The interesting Vocabulary : Dhamma and general words.
Give meaning all words under Dictionary.

No	Words	Meaning
1	nuns	แม่ชี (ตัวอย่าง)
2	a female novices	สามาเณรแม่ชี
3	prepare	การจัดเตรียม
4		
5		
6		
7		
8		
9		
10		
11		
12		
13		
14		
15		

C. Answer the question by your view.

“ How do you think about women cannot be monks but nuns in Thailand ? ”

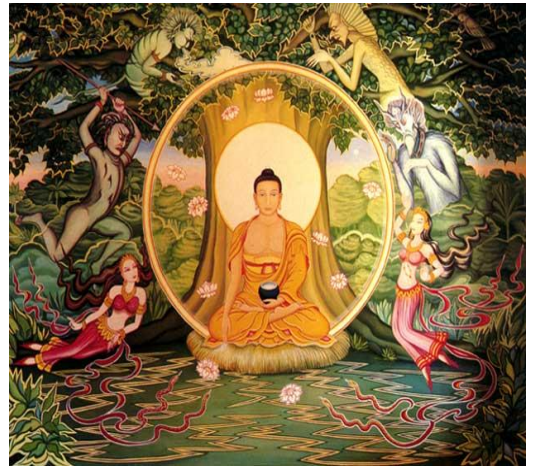
[illegible]

Title 7

The Life of Buddha⁶

Gautama Buddha, the historical Buddha, lived between 563 and 483 BC in the area known now as the Indo-Nepalese region. As a bodhisattva, he had passed through thousands of existences before coming to Earth for his ultimate transmigration.

This last lifetime he began as a son of the King of the realm Sakya, Sudhodana, who ruled at Kapilavastu, in Ancient India on the border of present-day Nepal, and was born in a village called Lumbini into the warrior tribe called the Sakyas (from where he derived the title Sakyamuni, meaning "Sage of the Sakyas").

According to ancient tradition, Queen Maya, his mother, first had a dream of a beautiful white elephant coming down into her womb, and this was interpreted as a sign that the Buddha, or a universal emperor, was about to be born. When her time came, Queen Maya went into the garden and gave painless birth to the bodhisattva. He immediately walked, spoke, and was received by Brahma.

Five days after his birth, the young prince received the name of Siddhartha. When his parents took him to the temple, the statues of the gods prostrated themselves before him, great were the rejoicings of the people over the birth of this illustrious prince. Also at this time a devout old man named Asita came down from the Himalayas to meet the newborn prince. An ascetic of high spiritual attainments, Asita was particularly pleased to hear this happy news. Having been a tutor to the King, he visited the palace to see the royal baby. The king, who felt honoured by his unexpected visit, carried the child up to him in order to make the child pay him due reverence. To the surprise of all, the child's legs turned and rested on the matted locks of the ascetic.

⁶ <http://www.souledout.org/wesak/storybuddha.html>, 31 March 2015.

Instantly, the ascetic rose from his seat and recognizing in the young child the signs that are pledges to a highly religious vocation, and foreseeing with his supernormal vision the child's future greatness, saluted him with clasped hands. The Royal father did likewise. The great ascetic smiled at first and then was sad. Questioned regarding his mingled feelings, he answered that he smiled because the prince would eventually become a Buddha, an Enlightened One, and he was sad because he would not be able to benefit from the superior wisdom of the Enlightened One owing to his prior death and rebirth in a Formless Plane.

After seven days Queen Maya died, and her place as mother was taken by her sister, whose devotion and love became legendary. When the young prince was in his twelfth year, the king called the wise Brahmins in council. They revealed that Siddhartha would devote himself to asceticism if he cast his eyes on age, sickness, or death ~ and, if he were to meet a hermit. Wanting his son to be a universal monarch instead, the king surrounded the palace with a triple enclosure and guard and proclaimed that the use of the words death and grief were forbidden. The most beautiful princess in the land, Yasodhara, was found for his bride, and after Siddhartha proved himself in many tournaments calling for strength and prowess, when he was 16, the two were wed.

Siddhartha was kept amused and entertained for some time by this privileged life behind the palace walls until one day his divine vocation awoke in him, and he decided to visit the nearby town. The king called for everything to be swept and decorated, and any ugly or sad sight to be removed. But these precautions were in vain for while Siddhartha was travelling through the streets, an old wrinkled man appeared before him. In astonishment the young prince learned that decrepitude is the fate of those who live life through. Still later he met an incurable invalid and then a funeral procession. Finally heaven placed in his path an ascetic, a beggar, who told Siddhartha that he had left the world to pass beyond suffering and joy, to attain peace at heart.

Confirmed in his meditation, all these experiences awakened in Siddhartha the idea of abandoning his present life and embracing asceticism. He opened his heart to his father and said, "Everything in the world is changing and transitory. Let me go off alone like the religious beggar."

Grief-stricken at the idea of losing his son, the king doubled the guard around the walls and increased the pleasures and distractions within. And at this point,

Yasodhara bore him a son whom he called Rahula (meaning "chain" or "fetter"), a name that indicated Gautama's sense of dissatisfaction with his life of luxury, while the birth of his son evoked in him much tenderness. His apparent sense of dissatisfaction turned to disillusion when he saw three things from the window of his palace, each of which represented different forms human suffering: a decrepit old man, a diseased man, and a corpse. Yet even this could not stop the troubling thoughts in his heart or close his eyes to the realizations of the impermanence of all life, and of the vanity and instability of all objects of desire.

His mind made up, he awoke one night and, casting one last look at his wife and child, mounted his horse Kataka and rode off accompanied by his equerry Chandaka. At the city gates Siddhartha turned over his horse to Chandaka, then he cut off his hair, gave up his sumptuous robes, and entered a hermitage where the Brahmins accepted him as a disciple. Siddhartha had now and forever disappeared. He became the monk Gautama, or as he is still called, Sakyamuni, the ascetic of the Sakyas.

For many years Gautama studied the doctrines until, having felt the need to learn more elsewhere, he traveled and fasted. His two teachers had showed him how to reach very deep states of meditation (samadhi). This did not, however, lead to a sense of true knowledge or peace, and the practice of deep meditation was abandoned in favour of a life of extreme asceticism which he shared with five companions. But again, after five or six years of self-mortification, Siddhartha felt he had failed to achieve true insight and rejected such practices as dangerous and useless.

Resolved to continue his quest, Siddhartha made his way to a deer park at Isipatana, near present day Benares. Here he sat beneath a tree meditating on death and rebirth. Discovering that excessive fasts destroy strength, he learned that as he had transcended earthly life, so must he next transcend asceticism. Alone and weak, he sat beneath the sacred Bodhi tree of wisdom, and swore to die before arising without the wisdom he sought.

Mara, the demon, fearful of Gautama's power, sent his three beautiful daughters to distract him. When that failed, Mara sent an army of devils to destroy him. Finally Mara attacked Gautama with a terrible weapon capable of cleaving a mountain. But all this was useless, and the motionless monk sat in meditation.

It was here that Siddharta attained a knowledge of the way things really are; it was through this knowledge that he acquired the title Buddha (meaning "awakened one"). This awakening was achieved during a night of meditation, which passed through various stages as the illumination that Gautama had sought slowly welled up in his heart. He knew the exact condition of all beings and the causes of their rebirths. He saw beings live, die and transmigrate. In meditating on human pain, he was enlightened about both its genesis and the means of destroying it.

In this first stage he saw each of his previous existences, and then understood the chain of cause and effect. In the second he surveyed the death and rebirth of all living beings and understood the law that governs the cycle of birth and death. In the third he identified the Four Noble Truths: the universality of suffering, the cause of suffering through selfish desire, the solution to suffering and the way to overcome suffering. This final point is called the Noble Eightfold Path, this being eight steps consisting of wisdom (right views, right intention) ethics (right speech, right action, right livelihood), mental discipline (right effort, right mindfulness, right concentration), which ultimately lead to liberation from the source of suffering. When day came, Gautama had attained perfect illumination, and had become a Buddha. The rays emanating from his body shone to the boundaries of space. He stayed in meditation for seven more days, and then for four more weeks he stayed by the tree. Through his process of enlightenment he discovered that all sentient beings in this universal life possess buddhahood, and all are future potential buddhas.

From that time he had two alternate paths: he could enter Nirvana immediately, or else he could stay and spread enlightenment. After Brahma came in person to beg him to preach the law, Buddha yielded and stayed on the earth. For many years he traveled and taught his wisdom about the force of love and the destruction of all desire.

Although initially hesitant to share his insight on the grounds that humanity might not be ready for such a teaching, the Buddha decided to communicate his

discovery to those willing to listen. His first converts were the five ascetics with whom he had lived when he himself followed the lifestyle of the ascetic. To these he preached his first sermon in the Deer Park at Benares, outlining to them the Four Noble Truths. Out of this small group the community of monks (or Sangha) grew to about 60 in size and came to include Buddha's cousin, Ananda, and his son, Rahula. Later the Buddha was persuaded by his stepmother and cousin to accept women into the sangha.

The remaining 45 years of the Buddha's life were spent journeying around the plain of the Ganges, teaching and receiving visitors.

"There are two extremes which are to be avoided: a life of pleasure ~ this is low and ignoble, unworthy and useless, and runs counter to the affairs of the spirit; and a life of fasting ~ this is sad, unworthy and useless. Perfection has kept its distance from these two extremes, and has found the middle way which leads to repose, knowledge, illumination, and Nirvana. So here is the sacred truth about pain: birth, old age, sickness, death, and separation from that which one loves, are pain. And this is the origin of pain: it is thirst for pleasure, thirst for existence, thirst for impermanence. And here is the truth about the suppression of pain: it is the extinction of that thirst by the destruction of desire.

"Charity, knowledge and virtue are possessions that cannot be lost. To do a little good is worth more than accomplishing works of a difficult nature. The perfect man is nothing unless he pours out kindness on his fellow creatures, unless he consoles the abandoned. My doctrine is a doctrine of mercy. The way of salvation is open to all. Destroy your passions as the elephant would trample down a reed hut. But I would have you know that it is a mistaken idea to believe that one can escape from one's passions by taking shelter in hermitages. The only remedy against evil is healthy reality."

And so Buddha travelled and preached. He performed many miracles, and converted his family and many followers. During his life the Buddha had taught that no one was to succeed him as leader of the Sangha. Instead, his followers were to take his teaching and rule as their sole guides. By the time he reached the age of 80, Sakyamuni began to feel old. He visited all of the monasteries he had founded and prepared to meet his end.

Before the Buddha's death, he became severely sick. He journeyed northwest to the banks of the river Hiranyavati, walking with his disciples, and ate the food

offered by a blacksmith. His illness had progressed, and at the end, he came to the river and took a bath. Then he made a rope bed among eight sal trees, with each direction having two. He lay down on his side, right hand supporting his head, the other resting on his body. All later reclining Buddhas (called Buddha's Nirvana) are in the same posture.

The Buddha's disciples kept watch on him after they were told the Buddha was going to nirvana. At night, a scholar of Brahman went to see the Buddha, but was stopped by the Buddha's disciple Ananda. Hearing this, the Buddha called the scholar Subhadda to his bed and spoke him. Thus the scholar became the Buddha's last disciple. The final exhortation of the Buddha to his disciples was that they should not be sorry for losing their tutor. (See the last sermon of the Buddha for further elaboration.)

Growing weaker, he spoke one last time: "Do not say we have no master now. The doctrine I have preached will be your master when I have disappeared. Listen, I beg you: ALL CREATIONS ARE IMPERMANENT; work diligently for your liberation."

Having pronounced these final words, Buddha went into the jhana stages, or meditative absorptions. Going from level to level, one after the other, ever deeper and deeper, he reached ecstasy. Then he came out of the meditative absorption for the last time and passed into nirvana, leaving nothing whatever behind that can cause rebirth again in this or any other world and finally passed into Nirvana.

After his death, Buddha's remains were cremated, as became the Buddhist tradition. The passing away, or the final nirvana, of the Buddha occurred in 483 BC on a full moon day in the month of May, known in the Indian calendar as Wesak.

Exercise 8

A. Read this article then translate to Thai Language. And write down.

คำแปลเป็นภาษาไทย

1. Gautama Buddha, the historical Buddha, lived between 563 and 483 BC in the area known now as the Indo-Nepalese region. As a bodhisattva, he had passed through thousands of existences before coming to Earth for his ultimate transmigration.

4. Five days after his birth, the young prince received the name of Siddhartha. When his parents took him to the temple, the statues of the gods prostrated themselves before him, great were the rejoicings of the people over the birth of this illustrious prince. Also at this time a devout old man named Asita came down from the Himalayas to meet the newborn prince. An ascetic of high spiritual attainments, Asita was particularly pleased to hear this happy news. Having been a tutor to the King, he visited the palace to see the royal baby. The king, who felt honoured by his unexpected visit, carried the child up to him in order to make the child pay him due reverence. To the surprise of all, the child's legs turned and rested on the matted locks of the ascetic.

6. After seven days Queen Maya died, and her place as mother was taken by her sister, whose devotion and love became legendary.

When the young prince was in his twelfth year, the king called the wise Brahmins in council. They revealed that Siddhartha would devote himself to asceticism if he cast his eyes on age, sickness, or death ~ and, if he were to meet a hermit. Wanting his son to be a universal monarch instead, the king surrounded the palace with a triple enclosure and guard and proclaimed that the use of the words death and grief were forbidden. The most beautiful princess in the land, Yasodhara, was found for his bride, and after Siddhartha proved himself in many tournaments calling for strength and prowess, when he was 16, the two were wed.

7. Siddhartha was kept amused and entertained for some time by this privileged life behind the palace walls until one day his divine vocation awoke in him, and he decided to visit the nearby town. The king called for everything to be swept and decorated, and any ugly or sad sight to be removed. But these precautions were in vain for while Siddhartha was travelling through the streets, an old wrinkled man appeared before him. In astonishment the young prince learned that decrepitude is the fate of those who live life through. Still later he met an incurable invalid and then a funeral procession. Finally heaven placed in his path an ascetic, a beggar, who told Siddhartha that he had left the world to pass beyond suffering and joy, to attain peace at heart.

8. Confirmed in his meditation, all these experiences awakened in Siddhartha the idea of abandoning his present life and embracing asceticism. He opened his heart to his father and said, "Everything in the world is changing and transitory. Let me go off alone like the religious beggar."

9. Grief-stricken at the idea of losing his son, the king doubled the guard around the walls and increased the pleasures and distractions within. And at this point, Yasodhara bore him a son whom he called Rahula (meaning "chain" or "fetter"), a name that indicated Gautama's sense of dissatisfaction with his life of luxury, while the birth of his son evoked in him much tenderness. His apparent sense of dissatisfaction turned to disillusion when he saw three things from the window of his palace, each of which represented different forms human suffering: a decrepit old man, a diseased man, and a

corpse. Yet even this could not stop the troubling thoughts in his heart or close his eyes to the realizations of the impermanence of all life, and of the vanity and instability of all objects of desire.

10. His mind made up, he awoke one night and, casting one last look at his wife and child, mounted his horse Kataka and rode off accompanied by his equerry Chandaka. At the city gates Siddhartha turned over his horse to Chandaka, then he cut off his hair, gave up his sumptuous robes, and entered a hermitage where the Brahmins accepted him as a disciple. Siddhartha had now and forever disappeared. He became the monk Gautama, or as he is still called, Sakyamuni, the ascetic of the Sakyas.

11. For many years Gautama studied the doctrines until, having felt the need to learn more elsewhere, he traveled and fasted. His two teachers had showed him how to reach very deep states of meditation (samadhi). This did not, however, lead to a sense of true knowledge or peace, and the practice of deep meditation was abandoned in favour of a life of extreme asceticism which he shared with five companions. But again, after five or six years of self-mortification, Siddhartha felt he had failed to achieve true insight and rejected such practices as dangerous and useless.

12. Resolved to continue his quest, Siddhartha made his way to a deer park at Isipatana, near present day Benares. Here he sat beneath a tree meditating on death and rebirth. Discovering that excessive fasts destroy strength, he learned that as he had transcended earthly life, so must he next transcend asceticism. Alone and weak, he sat

beneath the sacred Bodhi tree of wisdom, and swore to die before arising without the wisdom he sought.

13. Mara, the demon, fearful of Gautama's power, sent his three beautiful daughters to distract him. When that failed, Mara sent an army of devils to destroy him. Finally Mara attacked Gautama with a terrible weapon capable of cleaving a mountain. But all this was useless, and the motionless monk sat in meditation.

14. It was here that Siddharta attained a knowledge of the way things really are; it was through this knowledge that he acquired the title Buddha (meaning "awakened one"). This awakening was achieved during a night of meditation, which passed through various stages as the illumination that Gautama had sought slowly welled up in his heart. He knew the exact condition of all beings and the causes of

their rebirths. He saw beings live, die and transmigrate. In meditating on human pain, he was enlightened about both its genesis and the means of destroying it.

15. In this first stage he saw each of his previous existences, and then understood the chain of cause and effect. In the second he surveyed the death and rebirth of all living beings and understood the law that governs the cycle of birth and death. In the third he identified the Four Noble Truths: the universality of suffering, the cause of suffering through selfish desire, the solution to suffering and the way to overcome suffering. This final point is called the Noble Eightfold Path, this being eight steps consisting of wisdom (right views, right intention) ethics (right speech, right action, right livelihood), mental discipline (right effort, right mindfulness, right concentration), which ultimately lead to liberation from the source of suffering. When day came, Gautama had attained perfect illumination, and had become a Buddha. The rays emanating from his body shone to the boundaries of space. He stayed in meditation for seven more days, and then for four more weeks he stayed by the tree. Through his process of enlightenment he discovered that all sentient beings in this universal life possess buddhahood, and all are future potential buddhas.

16. From that time he had two alternate paths: he could enter Nirvana immediately, or else he could stay and spread enlightenment. After Brahma came in person to beg him to preach the law, Buddha yielded and stayed on the earth. For many years he traveled and taught his wisdom about the force of love and the destruction of all desire.

17. Although initially hesitant to share his insight on the grounds that humanity might not be ready for such a teaching, the Buddha

decided to communicate his discovery to those willing to listen. His first converts were the five ascetics with whom he had lived when he himself followed the lifestyle of the ascetic. To these he preached his first sermon in the Deer Park at Benares, outlining to them the Four Noble Truths. Out of this small group the community of monks (or Sangha) grew to about 60 in size and came to include Buddha's cousin, Ananda, and his son, Rahula. Later the Buddha was persuaded by his stepmother and cousin to accept women into the sangha.

18. The remaining 45 years of the Buddha's life were spent journeying around the plain of the Ganges, teaching and receiving visitors.

"There are two extremes which are to be avoided: a life of pleasure ~ this is low and ignoble, unworthy and useless, and runs counter to the affairs of the spirit; and a life of fasting ~ this is sad, unworthy and useless. Perfection has kept its distance from these two extremes, and has found the middle way which leads to repose, knowledge, illumination, and Nirvana. So here is the sacred truth about pain: birth, old age, sickness, death, and separation from that which one loves, are pain. And this is the origin of pain: it is thirst for pleasure, thirst for existence, thirst for impermanence. And here is the truth about the suppression of pain: it is the extinction of that thirst by the destruction of desire.

19."Charity, knowledge and virtue are possessions that cannot be lost. To do a little good is worth more than accomplishing works of a difficult nature. The perfect man is nothing unless he pours out kindness on his fellow creatures, unless he consoles the abandoned. My doctrine is a doctrine of mercy. The way of salvation is open to all. Destroy your passions as the elephant would trample down a reed hut. But I would have you know that it is a mistaken idea to believe that one can escape from one's passions by taking shelter in hermitages. The only remedy against evil is healthy reality."

20. And so Buddha travelled and preached. He performed many miracles, and converted his family and many followers. During his life the Buddha had taught that no one was to succeed him as leader of the Sangha. Instead, his followers were to take his teaching and rule as their sole guides. By the time he reached the age of 80, Sakyamuni began to feel old. He visited all of the monasteries he had founded and prepared to meet his end.

21. Before the Buddha's death, he became severely sick. He journeyed northwest to the banks of the river Hiranyavati, walking with his disciples, and ate the food offered by a blacksmith. His illness had progressed, and at the end, he came to the river and took a bath. Then he made a rope bed among eight sal trees, with each direction having two. He lay down on his side, right hand supporting his head, the other resting on his body. All later reclining Buddhas (called Buddha's Nirvana) are in the same posture.

22. The Buddha's disciples kept watch on him after they were told the Buddha was going to nirvana. At night, a scholar of Brahman went to see the Buddha, but was stopped by the Buddha's disciple Ananda. Hearing this, the Buddha called the scholar Subhadda to his bed and spoke him. Thus the scholar became the Buddha's last disciple. The final exhortation of the Buddha to his disciples was that they should not be sorry for losing their tutor. (See the last sermon of the Buddha for further elaboration.)

23. Growing weaker, he spoke one last time: "Do not say we have no master now. The doctrine I have preached will be your master when I have disappeared. Listen, I beg you: ALL CREATIONS ARE IMPERMANENT; work diligently for your liberation."

24. Having pronounced these final words, Buddha went into the jhana stages, or meditative absorptions. Going from level to level, one after the other, ever deeper and deeper, he reached ecstasy. Then he came out of the meditative absorption for the last time and passed into nirvana, leaving nothing whatever behind that can cause rebirth again in this or any other world. and finally passed into Nirvana.

25. After his death, Buddha's remains were cremated, as became the Buddhist tradition. The passing away, or the final nirvana, of the Buddha occurred in 483 BC on a full moon day in the month of May, known in the Indian calendar as Wesak.

B. The interesting Vocabulary : Dhamma and general words.

Give meaning all words under Dictionary.

No	Words	Meaning
1		
2		
3		
4		
5		
6		
7		
8		
9		
10		
11		
12		
13		
14		
15		
16		
17		

C. Answer the questions

1. What is keyword of this story?

.....

.....

.....

2. What is main idea of this story?

.....

.....

.....

3. What is main sentence of this story?

.....

.....

.....

4. What is this story?

.....

.....

.....

5. What is Buddha's teaching?

[illegible]

6. Conclusion

[illegible]

Title 8

Sila Meditation and Wisdom

Levels of sila

There are several levels of sīla, which correspond to the basic morality of five precepts, the basic morality with asceticism of eight precepts, novice ordination's ten precepts and full ordination's vinaya or prātimokṣa. Laypeople generally undertake to live by the five precepts which are common to all Buddhist schools. If they wish, they can choose to undertake the eight precepts, which have some additional precepts of basic asceticism.

Five Precepts

Main article: Five Precepts

The five precepts are not given in the form of commands, but are training guidelines to help one live a life in which one is happy, without worries, and able to meditate well. Breaking one's sīla as pertains to sexual conduct introduces harmfulness towards one's practice or the practice of another person if it involves uncommitted relationship, They are:

- I undertake the training rule to abstain from killing ;
- I undertake the training rule to abstain from taking what is not given;
- I undertake the training rule to abstain from sensual misconduct;
- I undertake the training rule to abstain from false speech; and
- I undertake the training rule to abstain from liquors, wines, and other intoxicants, which are the basis for heedlessness.

In Buddhist thought, the cultivation of giving (dāna) and ethical conduct will themselves refine consciousness to such a level that rebirth in one of the lower heavens is likely,[11] even if there is no further Buddhist practice. There is nothing

improper or un-Buddhist about limiting one's aims to this level of attainment, although by itself it does not gain one nirvāṇa or end suffering.

Eight Precepts

Main article: The Eight Precepts

During special occasions, monastic retreats for lay followers, and such, a more stringent set of precepts is undertaken, usually for 24 hours, until dawn the following day. The eight precepts encourage further discipline and are modeled on the monastic code. Note that in the eight precepts, the third precept on sexual misconduct is made more strict and becomes a precept of celibacy.

The three additional rules of the Eight Precepts are:[10]

“I accept the training rule to abstain from food at improper times.” (e.g. no solid foods after noon, and not until dawn the following day)

“I accept the training rule (a) to abstain from dancing, singing, instrumental music, and shows, and (b) from the use of jewelry, cosmetics, and beauty lotions.”

“I accept the training rule to abstain from the use of high and luxurious beds and seats.”⁷

Meditate⁸

Eventually, we will be able to stay happy all the time, even in the most difficult circumstances.

The purpose of meditation is to make our mind calm and peaceful. If our mind is peaceful, we will be free from worries and mental discomfort, and so we will experience true happiness; but if our mind is not peaceful, we will find it very difficult to be happy, even if we are living in the very best conditions. If we train in meditation, our mind will gradually become more and more peaceful, and we will experience a purer and purer form of happiness. Eventually, we will be able to stay happy all the time, even in the most difficult circumstances.

Usually we find it difficult to control our mind. It seems as if our mind is like a balloon in the wind – blown here and there by external circumstances. If things go

⁷ <http://en.wikipedia.org/wiki/%C5%9A%C4%ABla,30> March 2015.

⁸ <http://www.how-to-meditate.org/why-learn-to-meditate.htm,30> March 2015.

well, our mind is happy, but if they go badly, it immediately becomes unhappy. For example, if we get what we want, such as a new possession or a new partner, we become excited and cling to them tightly. However, since we cannot have everything we want, and since we will inevitably be separated from the friends and possessions we currently enjoy, this mental stickiness, or attachment, serves only to cause us pain. On the other hand, if we do not get what we want, or if we lose something that we like, we become despondent or irritated. For example, if we are forced to work with a colleague whom we dislike, we will probably become irritated and feel aggrieved, with the result that we will be unable to work with him or her efficiently and our time at work will become stressful and unrewarding.

By training in meditation, we create an inner space and clarity that enables us to control our mind. Such fluctuations of mood arise because we are too closely involved in the external situation. We are like a child making a sandcastle who is excited when it is first made, but who becomes upset when it is destroyed by the incoming tide. By training in meditation, we create an inner space and clarity that enables us to control our mind regardless of the external circumstances. Gradually we develop mental equilibrium, a balanced mind that is happy all the time, rather than an unbalanced mind that oscillates between the extremes of excitement and despondency.

If we train in meditation systematically, eventually we will be able to eradicate from our mind the delusions that are the causes of all our problems and suffering. In this way, we will come to experience a permanent inner peace, known as “liberation” or “nirvana”. Then, day and night in life after life, we will experience only peace and happiness.

Wisdom⁹

From Wikipedia, the free encyclopedia , For other uses, see Wisdom (disambiguation).

Personification of wisdom (in Greek, **Σοφία** or Sophia) at the Celsus Library in Ephesus, Turkey. Wisdom is the ability to think and act using knowledge, experience, understanding, common sense, and insight.[1] Wisdom has been regarded as one of four cardinal virtues; and as a virtue, it is a habit or disposition to perform the action

⁹ <http://en.wikipedia.org/wiki/Wisdom>, 31 March 2015.

with the highest degree of adequacy under any given circumstance. This implies a possession of knowledge or the seeking thereof in order to apply it to the given circumstance. This involves an understanding of people, things, events, situations, and the willingness as well as the ability to apply perception, judgement, and action in keeping with the understanding of what is the optimal course of action. It often requires control of one's emotional reactions (the "passions") so that the universal principle of reason prevails to determine one's action. In short, wisdom is a disposition to find the truth coupled with an optimum judgement as to what actions should be taken in order to deliver the correct outcome.

References

1. <http://www.thaiworldview.com/bouddha/bouddha3.htm>,31 March 2015.
2. http://www.chiangmai-chiangrai.com/becoming_a_monk_in_thailand.html,31 March 2015.
3. http://www.chiangmai-chiangrai.com/becoming_a_monk_in_thailand.html,30 March 2015.
4. <http://xn--12cl9ca5a0ai1ad0bea0clb11a0e.com>,30 May 2015.
5. http://en.wikipedia.org/wiki/English_alphabet , 30 May 2014.
6. <http://www.souledout.org/wesak/storybuddha.html>,31 March 2015.
7. <http://en.wikipedia.org/wiki/%C5%9A%C4%ABla>,30 March 2015.
8. <http://www.how-to-meditate.org/why-learn-to-meditate.htm>,30 March 2015.
9. <http://en.wikipedia.org/wiki/Wisdom>, 31 March 2015.